sosyalist dayanışma

FİYAT: 2 TL YIL:8 SAYI:61 OCAK 2018 WWW.SODAP.ORG
/SODAP /SODAP74

Tek Tip Eziyete Karşı Çok Sesli Direniş Bizi Bekliyor

KHK Cumhuriyetinde Umudu Büyütmenin Yolları

Kaygı Değil Etkin Mücadele!

Başarıya Odaklanmak

"Sendikamla Birlikte Direnişe Devam Edeceğim"

İşçi Örgütü Olmak

Taşerona Hakkımız KHK'ya Sığmaz!

Saray'ın Hazırlıkları ve Bizlere Düşen

Bir Hakkın Kullanımı ve Tek Tip Eziyet

Başarıya Odaklanmak

Nevin'den Aylin'e 'Hayatını Savunma' Haktır!

Alakır'ın Zaferi

Kıvılcımlı Enstitüsü "Ekim Devrimi ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı" Etkinliği Gerçekleştirdi

Savaşı Önlemek İçin Yalnızlaştırma

Yok Sayılmaya Karşı Bir Çığlık

İŞÇİLER FAŞİZME KARŞI EKMEĞİ VE ONURU İÇİN YÜRÜYOR!

2018 BİZİM YILIMIZ OLACAK!

Yeni yıla umudumuzu büyüterek giriyoruz.

Faşizmin karanlığına rağmen umudumuzu büyütüyoruz.

Tüm baskılara rağmen umudumuzu büyütüyoruz.

Gecenin en karanlık anı günün doğmasına en yakın andır, biliyoruz.

Tarihte hiçbir zaman faşizm kazanmadı, biliyoruz.

Acı çektirdiler, katliamlar yaptılar ama gelecekleri olmadı.

Gelecek her zaman bizden yana oldu, olacak.

Ezilenlerin sesi tüm dünyada daha bir gür çıkacak 2018'de…

İşçiler, emekçiler ekmekleri ve onurları için OHAL'e rağmen meydanları boş bırakmayacak…

Kadınlar yaşam haklarını savunmanın farklı yollarını araştırıp, birleşip, kız kardeşlik bağlarını güçlendirerek yürüyecek…

LGBTİ+'ler seslerini tüm ezilenlerin sesine daha bir gür katacak…

Halkların eşit, kardeşçe yaşama mücadelesi gelişecek, onurlu barışa daha bir yaklaşacağız…

Gençler geleceksizlik girdabına itilmeye, yok sayılmaya, çürütülmeye karşı bir araya gelecek. Sivil faşist saldırılara karşı halkın savunma gücü olacak…

Aleviler hor görülmeye, yok sayılmaya, katliamla tehdit edilmeye karşı daha çok bir araya gelecek, örgütlenecek…

Öğrenciler, hocalar üniversitelerin işgaline karşı direnecek, postallar altında ezilen cüppeleri yerinden kaldıracak ve bilimin halkın yararına kullanılması mücadelesine sahip çıkacaklar…

Doğa katliamı durdurulması mücadelesi büyütülecek…

Başka yolu yok biz kazanacağız.

Faşizm Yenilecek! Direniş Kazanacak!

DİRENİŞ KAZANACAK!

Sosyalist Dayanışma
Aylık Yerel Süreli Siyasi Dergi

Yıl: 8, Sayı: 61
Ocak 2018

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
H. Özgür ÖZCAN

Adres:
Piyalepaşa Mah. Şark Sk. No: 15/A
Beyoğlu İstanbul
İletişim Tel: 0535 922 82 68
İletişim Mail: info@sodap.org

www.sodap.org

Basım Yeri:
Yön Matbaacılık

Adres:
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. B Blok
1. Kat No: 366 Topkapı- İST
Tel: 0212 544 66 34

TEK TİP EZİYETE KARŞI ÇOK SESLİ DİRENİŞ BİZİ BEKLİYOR

Yeni bir yıla girdik. Hepimiz 2017 boyunca adaletsizliklere karşı biriken öfkeyi, ne zaman hangi koşullarda örgütleyeceğimizi tartışır ve yollar ararken yeni yayınlanan KHK'larla üzerimize yönelen şiddetin artacağını ve muhalif en ufak bir sesin bile bastırılması için düzenin boş durmayacağını görmüş olduk.

Tam bir savaş bütçesi olarak düzenlenen 2018 bütçesinde çalışanlar ve emekliler düşünülmezken saray harcamalarının dudak uçuklatan rakamlarına alışmaya başladık. Ekonomide yaratılan büyümeden emekçiler yine payını alamadı. Asgari ücretin enflasyon rakamları ile birebir aynı oranda artırılması ile aslında çalışanların ücretlerinde hiçbir iyileştirme yapılmamış oldu. Cumhurbaşkanı'nın buna itiraz eden parti ve sendikaları hedef alan açıklaması ve Başbakan Yardımcısı Hakan Çavuşoğlu'nun "42 asgari ücretle 0 km bir araç" alınabileceğini açıklaması ise üstüne tuz biber oldu.

Emekçilerin hayatları üzerinde söz sahibi sayılmadığını ve yükselen sesinin hemen kısılması gerektiğini gösteren bu çıkışlar aslında biriken memnuniyetsizliği bastırmak için bir yandan da taktik olarak kullanılıyor. Kudüs açıklamasının ekmeğini yiyen saray yönetimi, yükselen taşeron ve asgari ücret tartışmalarının önünü de "Müslüman yılbaşı kutlamaz" manipülasyonu ile bir nebze örtse de bu kadar adaletsizliğin kendi antitezini yaratacağı gerçeğini bildiğinden olsa gerek sokak hareketlendiğinde nasıl durduracağının hesaplarını yapıyor.

Son çıkarılan "torba" Kanun Hükmünde Kararname ile hem kendi sokak gücünü güvence altına almak istiyor hem de cezaevlerine yönelik başlattığı tek tip elbise saldırısı ile toplumun sinir uçlarına dokunup gündemi kilitliyor. Bir aya kadar cezaevlerinde 60 bin kadar tutuklu ve mahkumu etkileyerek tek tip elbise giyme zorunluluğu uygulamaya geçirilmek isteniyor. OHAL koşullarında bu sürecin çok çetin yaşanacağını ve yeni gelişmelere gebe olduğunu görmek gerekiyor. Bir yandan da tarih bilinci olan herkes, cezaevlerinde devrimcilere her dönem değişik şekillerde dayatılan tep tip elbise uygulamasının büyük bir direniş yaratacağını da bilir.

15 yıllık AKP iktidarının son 5 yılı keyfilik ve cezasızlıkla sayısız hak ihlali yarattı ve on binlerce insan doğrudan ya da dolaylı olarak hayatı çekilmez hal aldı. KHK ile görevden ihraç etmeler, haksız tutuklamalar, bitmeyen tutuklululuklar ve yargılamalar, düzelmeyen ekonomik tablo, doğanın tam gaz talanı ve daha sayısız ihlalle her geçen gün dünü arar durumdayız. Halen kaldırılmayan OHAL ve son açıklanan KHK da tam bu hak arama özgürlüğümüzü hedef alan bir şiddet içeriyor.

Türkiye'nin AKP'den ibaret olmadığını, ekonominin 15 milyona yakın sigortalı çalışan işçinin sırtında döndüğünü hatırlamamız gerekiyor. Yine 2017 verilerine göre herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan çalışanların oranının %34,8 olarak gerçekleştiğini biliyoruz. 25 milyon emekçi dünyanın güzelliklerini yaratırken hep daha azına hep daha zoruna razı ediliyoruz. Kadınlar, işçiler, öğrenciler, hepimiz aynı baskı altında aynı gemide sömürülüyoruz. Bu sebeple haklarımıza, özgürlüklerimize daha sıkı bir şekilde sarılmak, yaşam alanlarımızı savunmak ve kazanma iradesiyle onun mücadelesini vermek zorundayız.

Tüm bu baskı altında emeğimizi, onurumuzu, özgürlüğümüzü ve haklarımızı savunma irademizden vazgeçmemeliyiz. Bu sınırsız keyfiliğe karşı dur demek ve mücadele etmek zorundayız. En temel haklarımızın kullanılması bile tepeden aşağıya örgütlenen bu keyfilikte "imkansızlaştırılmak" isteniyor. Ancak bu şiddeti yine ısrarla ekmeğimizi, onurumuzu ve haklarımızı savunarak, faşizme karşı direnerek durdurabilir, yenebiliriz.

Bu sebeple yaşamın her alanında üzerimize gelen bu tek tip baskıya çok sesli direnişimizle cevap vermek, geleceğimizi kazanmak zorundayız.

KHK CUMHURİYETİNDE UMUDU BÜYÜTMENİN YOLLARI

M. SİNAN MERT

"Bir musibet bin nasihatten iyidir" demişler ya, 696 sayılı KHK da bu çerçevede değerlendirilmeli. 7 Haziran'dan bu yana yaşanan faşizmin inşası sürecini görmekte ve anlamlandırmakta zorluk çekenler gözlerini dehşet içinde kocaman açarak "bu kabul edilemez", "Bu kadarına da pes" diyorlar. Ayhan Ongan isimli AKP'li birkaç ay önce "artık yeni bir devlet var" açıklaması yaptığında da benzer bir aydınlanma durumu yaşanmıştı. Büyük çoğunluk gerçek durumun tamamen farkında olduğu halde işlerine öylesi geldiği için düzeltmelere inanmış görünmüşlerdi. Bu seferkinde "düzeltiriz, yanlış anlaşılmış" faslı hızlıca tamamlandı. "Tek bir kelimesi bile değişmeyecek, söylenmek istenen çok açık".

7 Haziran sonrasında sahneye konan demokrasi güçlerini çökertme planının gerçek boyutları böylece en kör göze batacak kadar açık bir biçimde ortaya konmuş oldu. Şaşırtıcı olan, sanki ortada bir hukuk varmış gibi hala düşünülebilmesi aslında. Erdoğan, 17-25 Aralık'taki yolsuzluk operasyonunu karşı operasyonla yanıtlaması sonrasında hukukla olan bağını tamamen askıya aldı. Son iki senedir gerçek anlamda "doğal hal"e dönmüş durumdayız. Yani hiçbir gerçek hukuk kuralıyla sınırlanmamış, sadece ittifak ilişkileri ve güç dengeleri, tehdit, şantaj, rehin alma mantığıyla yürütülen gerçek bir siyasi mücadele alanındayız. Hukukun kimseye sunabileceği bir "güvenlik" yok artık. Devletin kendisini meşrulaştırırken kullandığı "güvenlik mi özgürlük mü?" ikilemi toplumun makbul olamayan vatandaşları için tüm anlamını kaybetmiş durumda. Ne güvenlik ne de özgürlük. Devlet tarafından dayatılmış bir yeknesak "yerli-milli" çerçevenin içine sığmayan milim çıkıntınız varsa "ne özgür ne de güvende"siniz. Faşizmin muhalifi haine ve düşmana dönüştüren, güç ilişkisi dışında hukuku bütünüyle ortadan kaldıran, devletin kolluk güçleri dışında fanatik milis ordularını da seferber eden en klasik biçimi adım adım belirginleşmekte.

Dediğimiz gibi gidişat zaten bu yöndeydi. Bu yüzden daha da belirginlik kazanması bizleri dehşete düşürmez. Tam tersine anti faşist mücadelenin olanaklarını büyüten bu gelişmeden

nasıl yararlanabiliriz diye düşünmek durumundayız. Dinçer Demirkent, bir süre önce Saray'ın tutumunu "Yapıyorum çünkü yapabiliyorum." veciz ifadesiyle özetlemişti. Erdoğan'ın bütün kurgusu, yapabilme yeteneğinin önündeki tüm güçleri öyle veya böyle etkisiz hale getirmek. Bunun çok açık bir rejim değişikliği olduğunu belirtmekten geri durmamalı, "Eski durumu olumlamış mı oluruz?" gibi günün gerçeğinin hiç anlaşılamadığını ortaya koyan yaklaşımlardan tümüyle uzak durmalıyız. Erdoğan yapabilir durumda olmak için en büyük tehdit olduğunu düşündüğü kesimlere Kürtlere, sosyalistlere nefes aldırmamaya çalışıyor. İttifaklarını derinleştirmeye çalışıyor. Tribünlerdeki milyonları da kayıtsız ve tarafsız hale getirmek için masallar üretmeye devam ediyor.

Son dönemin en gözde masalı hiç kuşku yok ki Kudüs. Hazırlığının önceden yapıldığını belli eder biçimde BM toplantısının hemen sonrasında kentlerdeki bütün ilan panoları "Kudüs'ü savunmak İnsanlığı savunmaktır." afişleri ile dolduruldu. Tabii "Reis"in ufuk çizgisine dikilmiş gözleri eşliğinde. TÜİK'in istatistikleri sonuna kadar kurcalayarak, Maliye'nin tüm varlığını Kredi Garanti Fonu'na siper ederek ortaya çıkarılan %11'lik büyüme de bu resmin parçası. "Başkanlık sistemi geldi ABD'ye kafa tutan, dünyada en çok büyüyen ülke olduk." edebiyatı çok yoğun bir biçimde yoksulların kulaklarına üflenmekte bu aralar. Taşeron işçileri kadroya alma hamlesi de Erdoğan'ın işçi sınıfı üzerindeki hegemonyasının sarsılmasına müsaade etmek istemediğinin bir göstergesi.

Erdoğan içinden geçilen sürecin olağanüstülüğünün farkında ve ona göre oynuyor. "Yapabildiği için de yapıyor". Sorun ona yaptırmaması gerekenlerin ne yaptığı aslında. 696 sayılı KHK'nın yarattığı aydınlanma duygusu demokrasi güçleri açısından bir karşı hamle olanağını tetikleyebilecek mi? Maraş katliamının yıldönümünün haftasında yeni Maraş katliamlarını teşvik eden bir düzenleme "engelleyicileri" ne kadar enerjik hale getirecek?

Öncelikle şunun altının muhakkak çizilmesi gerekir. Saray'ın bütün bu saldırıları gerçekleştirebilmesi toplumun yeterli direnci örgütleyememesinden kaynaklanmaktadır. Toplum, bu direnci fazlasıyla üretebilecek bir potansiyele sahip olmasına rağmen kendi içindeki parçalanmaları aşamayan diktatörlük karşıtı politik güçlerin inisiyatif ortaya koyamaması bu potansiyeli baskılamaktadır. Birbirine en yakın politik güçler dahi topluma güven verecek bir toparlanma içerisine girememektedir. Ülkenin önde gelen sosyalist, komünist yapıları faşizmi kendi içlerinde tartışmaktadır, ancak bir araya gelerek birlikte tartışamamaktadır.

1917 Ekim Devrimi'ni tartışmak için bir araya gelenler 2017 Türkiye faşizmini tartışmak için toplanamamaktadır. Oysa bugün kitlelerin diktatörlüğe karşı direnişi örgütleyebilmek için kendi politik aktörlerinin bir araya geldiğini görmeye ihtiyacı vardır. Hiç kuşku yok ki bugünkü yük, sosyalistlerin bir araya gelerek taşıyabilecekleri bir seviyenin çok ötesine geçmiştir. Ancak yine de devrimcilerin tutarlı, kararlı ve ortak bir anti-faşist mücadele programı ortaya koyabilmesi birçok farklı enerjiyi tetikleyebilir.

Bugün yaşanan ağırlık aslında büyük oranda 2000'lerin ilk on yılında yaşanan politik, örgütsel ve ideolojik örselenmenin bir sonucudur. 2000'lerin liberal iklimi, solun çok geniş kesimlerini 1990'ların topyekün savaş günlerine göre çok daha örselemiştir. AB süreci sonrasında burjuva demokrasisinin kalıcılaşarak istikrar kazanacağı "ifşa edilmeyen inancı" birçok alanda muazzam kireçlenmelere yol açtı. Gezi'nin görece "kolayca ve kendiliğinden" ortaya çıkışı da mücadelenin seyri ile ilgili beklentilerin şaşmasına yol açtı. Devrime ve diktatörlük karşıtı mücadeleye öncülük etmesi gereken devrimciler, "kitlelerin kendiliğinden patlaması"nın an meselesi olduğuna dair mistik hikayeler ürettiler. Devlet bloğunda gelişen çok özel bir çatlak konjonktüründe ortaya çıkan Gezi tipi bir isyanın, faşizmin inşası adına kapsamlı bir devlet eksenli ittifakın gerçekleştiği koşullarda bu beklentinin gerçekçi olmadığı artık çok daha iyi anlaşılıyor olmalı. Sosyalistlerin ve devrimcilerin, bugünün görevlerini omuzlayabilmeleri 2000'lerde ortaya çıkan liberal tahribatla hesaplaşabilme kapasitelerine bağlıdır.

CHP-HDP eksenli bir demokrasi cephesinin oluşması önemli bir gelişme olur, bunu kimse görmezden gelemez, ancak sosyalist-devrimci öznenin tek mücadele perspektifinin bununla sınırlı kalması beklenemez. Sosyalist-devrimci özne, toplumsal direncin tam anlamıyla tutsak edilmeye çalışıldığı bir dönemde inisiyatif alarak direniş duygusunun güçlenmesi için bir hat inşa edebilmelidir. Bu hattı inşa edebilmek ise öncelikle varolan gerçekliği ve koşulları en ince ayrıntısına kadar fark edebilecek bir anlayış berraklığına kavuşabilmekle mümkündür. Aksi takdirde çeşitli gelişmelerin aniden yükselttiği yersiz beklentiler kısa sürede yerini gizli umutsuzluğa ve "kendini rutine hapsetmeye" dönüşebilmektedir.

Egemenler kendilerini bu kadar büyük bir gerginlik içerisine sokarak kendilerini de büyük bir risk içine attıklarının farkındalar o yüzden de zorun dozunu gün geçtikçe daha da arttırıyorlar. Ayakta kalabilmek için böyle yapmak zorundalar. İktidar bu hamleleriyle kendisinin de tuş edilebileceği pozisyonlar hazırlayan bir güreşçiye de benzetilebilir. Gerçekten de son iki yıldır yaşananlar, su üstüne çıkamasa da büyük bir yıkıcı güç biriktirdi. Ancak bu gücü örgütleme ve harekete geçirme kapasitesi ortaya koyamazsak, Franco ve Salazar rejimlerinin reenkarnasyonu ile de karşı karşıya kalabiliriz. Kısa vadede, yakın güçlerin ortaklaşması, bu ortaklaşmanın çok daha görünür hale getirilmesi ve düzenin anlık darbelerine karşı moral üretecek konumlar alabilmek hayati önemdedir.

Bugün yaşanan ağırlık aslında büyük oranda 2000'lerin ilk on yılında yaşanan politik, örgütsel ve ideolojik örselenmenin bir sonucudur. 2000'lerin liberal iklimi, solun çok geniş kesimlerini 1990'ların topyekün savaş günlerine göre çok daha örselemiştir. AB süreci sonrasında burjuva demokrasisinin kalıcılaşarak istikrar kazanacağı "ifşa edilmeyen inancı" birçok alanda muazzam kireçlenmelere yol açtı.

KAYGI DEĞİL ETKİN MÜCADELE!

SEZGİN KARTAL

2018'de bir hayli hızlı geçeceğe benziyor. AKP iktidarı bütün hazırlıklarını önümüzdeki yıl üzerine yaparken ülkeyi diken üstünde tutuyor. Kendi tabanı da dâhil gerilimin seviyesini bir an olsun düşürmüyor. En ufak bir esnemede sanki durdurulamaz bir düşüşe geçeceği izlenimi veriyor ki bunda sonuna kadar haklılar.

Gülen cemaatine mensup unsurları devletten ne kadar temizlediler bilemeyiz ama darbe girişiminden bu yana cezaevlerini muhalifleriyle bir hayli doldurdular. Darbe gibi sağlam bir gerekçeyi de diri tutarak OHAL ve buna bağlı olarak yönetim şeklini KHK'larla oluşturan Saray, geleceğinin yapı taşlarını döşüyor. Bu taşların güvencesini de adeta 2017'nin son günlerinde çıkardıkları KHK oluşturuyor. Devletin iki milyonu aşkın silahlı güvenlik birimleri olmasına rağmen çıkarılan KHK'da sivillerin de müdahale etmesini yasallaştırdı. Böylesi devasa bir silahlı güce sahipken neden sivillerin müdahalesine ihtiyaç duyulur ki? Sanırım birincisi Saray devletteki hâkimiyetine güvenmiyor. İkincisi ise, halkın bunca gerilim ve baskı koşullarına daha fazla katlanmayıp isyan etmesine karşı taraftarlarını militanlaştırma amacı gütmesidir.

Son yıllarda iki tane önemli toplumsal olayda, Saray'ın özellikle zorladığı sivil faşistlerin rol üstlenmesi için gösterdiği çabaya tanık olduk. Gezi ve Kobani eylemlerinin karşısına sivil faşistleri sokağa çıkaran iktidar bu durumu "halkın tepkisi" olarak göstermeye çalıştı.

Ve önümüzdeki dönemde de sokağa çıksın çıkmasın faşizmi kabul etmeyen kitlelerin üzerine bu sivil unsurları sürmeleri kuvvetle muhtemeldir.

Bu yasayı tam da Maraş katliamının yıl dönümünde çıkardıkları için tarihin seyri gelecekte olacakların da tekrarı gibi bilincimizde canlandı.

Aleviler de ülkemizdeki gelişmeleri dikkatle izliyor. Tarihi bilinci canlılığını korumasına rağmen ne gelişecek kimi olaylara önlemler geliştiriyor ne de sürece politika üretiyor. Oysa Alevi toplumunun muhalif kimliğinde herhangi bir erime söz konusu değildir. Devletin en yoğun baskısının yaşandığı hatta karakollar kurduğu mahalleler Alevilerin yoğun yaşadığı yerlerdir. Buna rağmen öfkesinde zerre yumuşama yok.

Alevilerin muhalifliğinde, faşizme duyduğu öfkede azalma yoksa hatta daha da keskinleştiğini söylüyorsak sorun nerede?

Birçok nedeni olmakla birlikte en sade haliyle onu örgütlemekle yükümlü yapıların kendisindedir.

Alevilerin temsiliyetini yürüten yapılar Ali Kenanoğlu'nun dediği gibi "Biz devletimizin yanındayız, işte biz bölücü değiliz, terörist değiliz, biz devletimize, vatanımıza, bayrağımıza, Atatürk'ümüze sahibiz onu seviyoruz, sayıyoruz. Bize dokunmayın, bize bir şey demeyin." diyerek farklı yol ve yöntemlerle cemevlerini açıp siyaseti bu alanlardan uzak tutmalarındadır. Alevileri örgütleme zahmetine girişmeyip bürokratik ilişki geliştirdiler. Aynı zamanda cemevleri, dernekler, vakıflar vd. kurumlar Alevilerin birtakım ihtiyaçlarını gördükleri yerlere dönüşürken, organik bağlarını güçlendirmediler. Her hafta düzenli cem yapılan yerlerde dahi "Nasıl Alevilere ulaşıp örgütlenebiliriz?" sorunu konuşulmadı. Sanki Ortodoks bir inanç icra ediliyormuş gibi davranıldı. Üstüne bir de devletçi bir Alevilik türetildi. Bunun gelişmesi devlet açısından siyaset ve kimi mücadele odaklarıyla yan yana gelinmemesi tercih edilip desteklendi. Buradan Alevilerin kendi içinde uzun süre temizleyemeyeceği çıkar grupları türedi. Ve zaman içinde kurumlarda kökleştiler.

Bu meşum durumdan çıkmanın yol ve yöntemlerini arayan mütevazi girişimlerde maalesef yetersiz kalıyor.

Temel mesele geriye çeken anlayış ve yaklaşımlara takılmadan yeninin üretilmesidir. Bu üretim için de siyasi ya da ekonomik kariyerizmin hayat bulamayacağı yöntemler geliştirilmelidir. Klasik bir söylem ama "bir lokma bir hırka" ile bütün coğrafyayı zamanında arşınlayıp Alevilerin bugünlere değin değerleriyle taşınmasına katkı sunmuş dervişliğin güncellenmesi gerekiyor. Söylemek istediğimiz her şeyi bir kenara bırakıp "hadi derviş olalım" değil. Yol'un yürütücüleri ve onun politik siyasetini yapanların tıpkı dervişler gibi toplumun çıkarını önceleyen teori ve pratiğe sahip olmalarını sağlamaktır.

"Nasıl bir Alevi örgütü ve kadrosu" sorusuna cevap elzem bir konudur. Mücadelenin aktörlüğüne soyunanlar mevcut alışkanlıklarını değiştirmek zorundadır. Yapamıyorsa rol alabilecek kişi ya da yapılara yol açmalıdır. Yenilenmeyle birlikte hızla örgütsel yapısını güncellemeli ve örgütlenme seferberliğini başlatmalıdır.

Başka şansı var mı?

BAŞARIYA ODAKLANMAK

CAN ATEŞ

Yenilgiler ve zaferler tarihin her anında birbirleri ile yarışmışlardır. Kitaplar en çok zaferleri, kahramanlık hikayelerini yazar. Zafer sarhoşluğu yanılgılar yaratacağı gibi, yenilgilerde yeni zaferleri yaratmak için büyük imkan ve deneyimleri biriktirir. “Ders çıkarmak için nedenlerini analiz edecek kadar temellerine inmeyi bildiğimizde bir yenilgi her zaman için zaferden daha zengin bilgilerle doludur. Çünkü sonuçları, bizi şeylerin özüne inmeye zorlar.” (Lenin)

AKP freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı gidiyor. Son çıkarttığı KHK’yı korkularının bir belgesi olarak da görebiliriz. Bu KHK, AKP’nin geleceğini seçime bağlamadığının bir göstergesidir. Sokaktaki faşist milislerin sırtlarını sıvazlayıp “hadi aslanım” demeleri bu yüzdendir.

Süreci doğru okumak, politik ve örgütsel taktikleri atmak açısından önemlidir. Hazırlıklarımız, örgütlenmelerimiz bu gidişe göre yapılmalıdır. Evet, daha da sertleşecek bir sürece doğru ilerliyoruz. Sertleşecek her süreç bize örgütlenirken tıkanıklıklar yaratabilir, ama bir o kadar da imkanları kendi içerisinde taşır. Bizim için önemli olan bu gerilime hazırlanmak, imkanları örgütsel bir yönelişe nasıl çevireceğimizi ayarlamaktır. Hatalar, eksiklikler yapabiliriz. Ama bütün enerjimizle yeni yollar bulup, örgütümüzü büyütecek başarılara odaklanmalıyız. Başarıya odaklanıp bu konuda inat etmek ve irade sergilemek ciddi anlamda önem arz ediyor.

AKP’ye bağlı bir araştırma şirketinin yaptığı son ankete göre halkın önemli olarak gördüğü ilk sorun ekonomi ve zamlar. Daha önceki ankette ise ‘terör’ sorunu olarak görülüyormuş. Şimdi bunların yerleri değişti. AKP yükseklerden bağırıp sağı solu asıp kesiyor ama, halka bunlar zamlar olarak geri dönüyor. Bu çelişki daha da büyüyecek. Siyasal İslam önceden bu ülkenin bütün sorunlarını çözeceğini iddia ediyordu, on beş yıldır iktidarda olan siyasal İslam halkın hiçbir sorunun çözememiş, aksine çürümüş ve yozlaşmıştır.

Ülkede işsizlik 13 milyon. Gençler işsiz ve güvencesiz bir şekilde mahallenin köşelerini kendilerine mekan eylemiş durumda. Liseler nitelikli ve niteliksiz olarak ikiye ayrılmış. Sınav sistemi ve müfredat Allah’a emanet. Halkın büyük çoğunluğu geleceğini göremiyor.

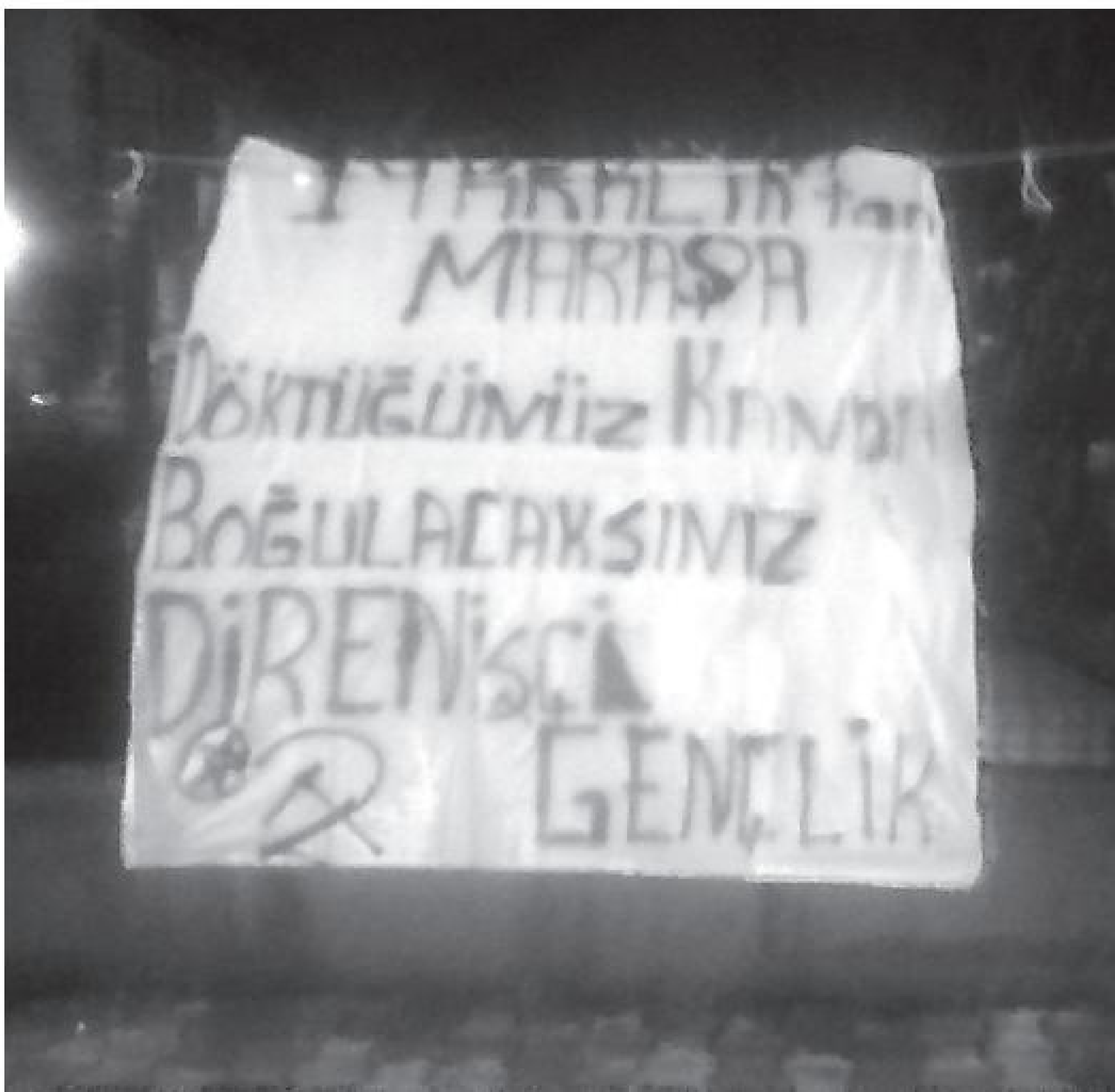
Aslında AKP saldırılarını artırdıkça, gerilimler birikiyor, çelişkilerde büyüyor. Bu çelişkiler büyüyor ama biz hazırlanıyor muyuz? Bulunduğumuz her alanda, selam verdiğimiz insanlara bunları anlatıyor muyuz? Anlatmak tabi ki yetmez, onlara güven vermek durumundayız. Kapısını çaldığımız her aile ile, çayını içtiğimiz her esnafla bağlarımızı güçlendirmek, bu cendereden ancak ve ancak birlikte omuz omuza, yana yana durduğumuz zaman çıkabileceğimizi bilinçlerine kazımalıyız.

Devlet çalışma yaptığımız alanlarda büyük bir hareketlilikle baskı yaparken, biz durağan olursak çökeriz. Diyalektik olarak sahada biz de hareketli olup örgütlenmek ve örgütlülüğümüzü bu sisteme karşı öfkeye dönüştürmek zorundayız. İnsanlarda öfkeler birikirken, alternatif bir muhalefette aramaktalar. Bu alternatif ne CHP ne de şimdilerde ki İYİ Partidir. Bu sistemi değiştirecek olan ancak ve ancak sosyalist mücadelenin içerisinde olanlar olacak. AKP sokakta kendisine ait çeteleri yetiştiriyor. Yarın sokağa çıktığımız zaman bunlar karşımıza çıkacaklar. Son çıkartılan KHK ile bu çetelere istediğinizi yapın bildirisi çıktı. Bunu için sokaktaki gençliği halkını koruma, mahallesini koruma, yaşamını ve özgürlüğünü koruma bilinci ile örgütleyerek kendimizi iyi bir sürece çıkarmış oluruz.

Karl Marks Komünist Manifesto’da “Burjuvazi kendi mezar kazıcılarını yaratmıştır.” der. Marks bu mezar kazıcıları olarak işçileri kast eder. Ama işçiler örgütlenip güç olmazsa onu nasıl mezara itecek. AKP’nin bir gözü toprağa bakarken, kendi mezarlarını hızla kazarken bizler de onları mezara itmek için çok iye hazırlanmalı, çalışma yaptığımız her alanda başarıya odaklanarak mevzilerimizi büyütmeliyiz.

2018’e büyük gerilimler ve fırsatlar ile giriyoruz. Büyük ve coşkulu bir mücadele yılı bizi bekliyor. Hepimize kolay gelsin.

Bulunduğumuz her alanda, selam verdiğimiz insanlara bunları anlatıyor muyuz? Anlatmak tabi ki yetmez, onlara güven vermek durumundayız. Kapısını çaldığımız her aile ile, çayını içtiğimiz her esnafla bağlarımızı güçlendirmek, bu cendereden ancak ve ancak birlikte omuz omuza, yana yana durduğumuz zaman çıkabileceğimizi bilinçlerine kazımalıyız.

"SENDİKAMLA BİRLİKTE DİRENİŞE DEVAM EDECEĞİM"

RÖPORTAJ

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin yemekhanesinde taşeron firmaya bağlı olarak çalışırken işten atılan ve hastane önünde üyesi olduğu DİSK Dev Turizm-İş sendikasıyla birlikte direnişte olan Ayfer Dişkaya ve Dev Turizm-İş Marmara Bölge Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Saniye Evren'le; direnişinin 17. gününde www.sodap.org için, direnişi değerlendiren bir söyleşi gerçekleştirdik.

Geçmiş olsun. Neden işten atıldınız?

Ayfer Dişkaya: Ben Ayfer Dişkaya. Bundan 17 gün önce işten atıldım. Okmeydanı SSK'da çalışıyorum, yemekhane bölümünde. Yaklaşık 8 gündür de sendikamla birlikte direnişe geçtik. Neden işten atıldım? 2 gün işe gelmedim. Çocuğum rahatsızdı. Gelmeyeceğimi bildirmek için aradım, telefonlarıma cevap vermediler. Mesajlarıma geri dönüş yapmadılar. Pazartesi günü işe döndüğümde ofise çağırdılar ve işime son verdiklerini söylediler. Bana söyledikleri gerekçe işi aksatmam.

Hakkınızda daha önce işi aksattığınıza dair tutanak tutuldu mu?

Ayfer Dişkaya: Hayır, daha önce işi aksattığıma dair herhangi bir tutanak tutmadılar. İşten çıkartıldıktan sonra bana çeşitli bahaneler söylediler. İşi aksattığım, arkadaşlarımla uyumsuz olduğum gibi şeyler. Elbette ki bunlar bahane, asıl gerekçe sendikalı olmam.

Sendikal mücadeleniz hangi aşamada?

Ayfer Dişkaya: İş yerimizde sendikal mücadele son gaz devam ediyor. Bize söyledikleri, sendikayı arkanıza aldınız burada havalı havalı geziyorsunuz. Bir tek benim atılmamla kalmayacakları benim arkamdan da birkaç kişiyi atacaklarını söylediler. Daha öncede hastalanmıştım ve böyle bir şeyle karşılaşmadım. Kesinlikle sendikalı olduğum için işten atıldım. Sendikamla birlikte direnişe devam edeceğim.

Bir kadın olarak günlerdir direniyorsunuz. Kadın olmanızdan kaynaklı ne tür zorluklar yaşıyorsunuz?

Ayfer Dişkaya: Ben bu süreci hem işten atılan bir işçi hem de bir kadın olarak götürmeye çalışıyorum. Bu anlamda zorlandığım noktalar var. Hem ev, hem direniş, hem çocuklar. Sadece kendim için durmuyorum. Bütün arkadaşlarım için direniyorum. Ben bu direnişi kaybedersem teker teker onları da iş yerinden atacaklar. Onlar içinde direniyorum.

Kamuoyuna söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Ayfer Dişkaya: Bütün her-

kesi dayanışmaya çağırıyorum. Desteklerini bekliyorum. Sesimizi duyun. Teşekkür ederim.

Siz buradaki direniş hakkında neler paylaşmak istersiniz?

Saniye Evren: Direnişimiz 8 gündür devam ediyor. Direnişe geçmeden önce bir dizi görüşmeler yaptık işverenle. O görüşmelerde "Ben attığım işçiyi geri almam." gibi işçi düşmanı bir tutumla karşı karşıya kaldık. Bu tutum karşısında Ayfer de hızlıca hastane önünde nöbet eylemini başlatmak istedi. Bizim özellikle burada hatırlatmamız gereken üst işveren olan ve asıl işveren olarak sorumlu olan hastane yönetimi, başhekimidir. Çünkü taşeron gelip geçicidir, asıl sorumluluk hastane yönetiminindir. Ayfer'in işe alınması ile ilgili somut adım atması gerekenlerin hastane yönetimi olduğunu biliyoruz ve onlara bu sorumluluklarını her fırsatta hatırlatıyoruz.

Bu süreç nasıl ilerler? Biz en başından beri Ayfer'in işine kaldığı yerden devam etmesi ve herhangi bir hak kaybına uğramadan direnişini sürdürmesini sendika olarak destekliyoruz. Ayfer'le birlikte buradayız.

Taşerona kadronun gündemleştirildiği bugünlerde böylesi bir şey yaşamış olmamız bu işten atmanın asıl amacının sendika düşmanlığı olduğunu algılamamıza yol açtı. Böylesine belirsiz bir süreçte taşerona kadro gündeme gelmişken bir işçi sadece çocuğu hasta olduğundan işe gelemediği için işten atılıyorsa buradaki niyetleri bizler sorgulamak zorundayız.

"Teşerona kadro verilecek" vaadine nasıl bakıyorsunuz?

Saniye Evren: Son olarak taşerona kadro gündeminin KHK ile düzenleneceğine dair duyumlar aldık. Bu noktada da çeşitli şüphelerimiz tabi ki uyandı. Özellikle KHK'ların OHAL ve sıkıyönetim dönemlerinde hayata geçirildiğini biliyoruz. Bizler açısında verilen mesaj çok net, KHK'yla düzenlenmesi itiraz yolunu, hukuki yolları kapatmak ve hayata geçirecekleri uygulamayı meclisten kaçırılması demek. Bizim DİSK olarak ayrımsız, şartsız, koşulsuz kadro talebimizi karşılamayacaklarının bir göstergesidir. Bizler açısından bunun meclisten kaçırılmasının başka bir anlamı yoktur. Bizim talebimiz nettir tüm taşerona ayrımsız, şartsız, koşulsuz hak olan kadronun sağlanmasıdır. Biz hem Ayfer Dişkaya işe geri alınana kadar hem de tüm taşeron işçileri kadroya alınana kadar asgari ücret gerçeği ile, işten atmalarla, güvencesizlikle mücadelemizi sürdüreceğiz.

İŞÇİ ÖRGÜTÜ OLMAK

FAHRİ KOÇAN

Çalışma hayatının en temel sorunlarından biri işçilerin örgütlenme ve bir araya gelme sorunudur. Burada öncelikli olarak örgütlenme iradesi gösterecek işçiyi suçlayabiliriz ama iğneyi işçilere batırırken çuvaldızın büyüğünü sanırım işçi örgütlerine batırmak gerekiyor. 1980 darbesiyle "artık işverenlerin güleceği" bir düzen yaratılırken buna en büyük engel olan işçi sınıfının örgütlerinin dağıtılması gerekiyordu. Sendikalar, dernekler bir bir kapatıldı ya da işverenlerle uyumlu hale getirildi. Bugün sahadaki örgütlenme çalışmalarında önümüze çıkan önemli engellerin başında bu "uyumlu sendikalar" geliyor. Halbuki işçi örgütü işçilerin menfaatlerine göre çalışmalı ve tüm kurumsallığını bu uğurda kullanmalı. Bunu tüm kaynaklarını işçi sınıfı için kullanarak ve gerek sokakta gerek fabrikalarda, mücadelenin her alanında militanlaşarak gerçekleştirmeli. Bunun için önüne sadece toplu iş sözleşmesi yapma hedefini koyarak işçilerin taleplerini ekonomik taleplere indirgeyen ve "%50'yi aşın öyle gelin" diyen sendikaların bu anlayışı ile de mücadele etmek gerekiyor. Çünkü bu anlayış en temel işçi örgütü sendikaların işçiye yaklaşımını belirliyor. Peki ister konfederasyonlara bağlı ister bağımsız olsun sendikalar olarak neler yapmalıyız?

Sendikalar İşçi Haklarını Korumak ve Geliştirmek İçin Mücadele Yürütmeli

Çünkü uzun zamandır yeni haklar kazanamadığımız gibi saldırılar altında mevcut haklarımızı da kaybediyoruz. Çünkü bazı sendikalar adeta işçilerin emek mücadelesini yükseltmesini engellemek için görev yapmaktadır. Devrimci sendikalar iş yerlerinde örgütlenirken önlerinin kesilmesi için her şeyi yapıyorlar. Patronlar işçilerin haklı taleplerini kabul etmemek için düzen sendikası ya da sarı sendika dediğimiz sendikaları iş yerlerine getirerek işçileri kendi kontrolündeki bu sendikalara üye olmaya zorlamaktadır. Böylece işçi örgütsüz ve güvencesiz kalıyor. Çünkü patron kontrolündeki sarı sendika işçilerin haklarını iyileştirmek için hiçbir girişimde bulunmaz ya da çok düşük haklarla sözleşmeyi bitirebilir. Böylelikle gerçekte işçi hakkı savunan sendikalar iş yerlerinden uzaklaştırılmış olurlar.

İş Kolları Yirmiye Bölünmemeli, İş Kolu Ayrımı Kalkmalı

Türkiye'deki iş kolları Sendikalar Yasası'na göre yirmiye bölünmüştür. Buradaki amaç işçilerin birleşik mücadele yürütmesini engellemektir. Metal iş kolundaki bir iş yeri çalışma bakanlığına iş kolunu tekstil olarak göstermişse, bu iş yerindeki işçiler sadece tekstil iş kolundaki sendikalara üye olabilir. Ancak işçilerin tamamı tekstil iş kolundaki bir sendikaya üye olsa dahi iş yerinde bir dönem toplu iş sözleşmesi yapılabilir. Bir sonraki dönem için patronun kendi itirazı sonucunda iş kolu tespiti yapılarak işçiler metal iş koluna geçiyor. Böylelikle işçilerin bu sefer de metal iş kolundaki bir sendikada örgütlenme çalışması yapması gereklidir. Tabi patron iş kolu tespiti esnasında geçen sürede örgütlenmeye öncülük eden işçileri işten çıkartmazsa.

Bir Sendika Önce İş Kolundaki İşçilerin %1'ini Üye Yapmak Zorunda Olmamalı

Bir sendika iş koluna bağlı Türkiye'deki tüm işçilerin %1'ini üye yapmak zorunda. Bu durum mevcut sendikaların hantallaşmasına sebep olmaktadır. Yani sendikalar işçi haklarını savunmasa da işçilerin mevcut sendikalarından istifa edip yeni bir sendika kurarak toplu iş sözleşmesi çalışması yapması oldukça zordur. Mevcut sendikasına kızan işçiler iş koluna bağlı ülkedeki tüm işçilerin %1'ini yeni kurduğu sendikalarına üye yapmak zorunda, ondan sonra diğer prosedürleri tamamlaması gerekmektedir. Bu da örgütlenmenin önündeki en büyük engellerden biridir.

Bir Sendika İşyerindeki İşçilerin %51'ini Üye Yapmak Zorunda Olmamalı

Bir sendika iş yerindeki işçilerin ancak %51'ini üye yaptıktan sonra toplu iş sözleşmesi için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na müracaat edebilmektedir. İşyerindeki işçilerin %30'u sendika üyesi olsa Türkiye'de bunun bir karşılığı yok. Oysaki sendikalar üyelerinin haklarını korumak ve geliştirmek için mücadele edebilmeli.

Bir Sendika İşçilerin Ekonomik Taleplerinin Yanında İş Güvenliği, Mobbing ve Ayrımcılık Gibi Hak İhlallerine Karşı da Mücadele Etmeli

Türkiye'deki sendikaların büyük bir kısmı işçilerin sadece ekonomik taleplerini karşılayacak şekilde hareket etmektedir. Bu sendikalar işçiler sendikaya üye olsun, sendika yasal prosedürleri tamamladıktan sonra iş yeriyle görüşerek üyeleri için bir miktar sosyal hak alsın ya da var olan sosyal haklarını biraz arttırsın, ardından toplu iş sözleşmesi imzalansın, iş yerindeki işçiler de sendikalarına her ay bir günlük ücretini aidat olarak ödesin diye bakmaktadır. Ancak sadece sosyal hak kazandırma ve aidat alma ilişkisi olarak bakınca iş güvenliği, mobbing, ayrımcılık gibi sorunlar da sendikaların asıl sorumlulukları olmasına rağmen bu konularda hiçbir şey yapmadan sendika koltuklarında ömür tüketilmektedir. Ama sınıfın sorunları çığ gibi büyümektedir.

Bir Sendika Üyelerine Yasal Haklarını Öğretmeli ve Bilinçlendirmelidir.

Sendikalar üyelerinin eğitimlerine de gereken önemi vermemektedir. İşçiler haklarını öğrenmesi sendikasından da hak talep etmesine neden olacaktır. O zaman sendikalar da işçilerin ihtiyaçları doğrultusunda mücadele etmesi gerekecektir. Yine işçiler bilinçlenip kendini donatması halinde sendikaların yönetimlerine aday olacağı için koltuk sendikacılığına ihtiyaç kalmayacaktır. Bu sebeple bu anlayışa karşı da mücadele ederek işçilerin sendikalarda yönetici olmaya ve sendikalarını denetleyeme yetkin hale gelmelerini sağlamak gerekmektedir.

TAŞERONA KADRO HAKKIMIZ KHK'YA SIĞMAZ!

SANİYE EVREN

Kadro bekleyen iki milyon taşeron işçinin güvenceli istihdamı anlamına gelen talepleri tekrardan gündemimizde duruyor. En son Davutoğlu'nun koltuğunun altında dosyalarla "taşeron sorununu çözüyoruz" iddiasından sonra bu kez de yeni Çalışma Bakanı Jülide Sarıeroğlu taşerona kadro verileceğini müjdeledi. Her şeyin en başına yazmak gerekir ki hükümetin bugün bu "müjdeyi" vermek zorunda kalması işçilerin ve sendikaların taşerona, güvencesizliğe, iş cinayetlerine karşı sürdürdükleri mücadeleler sonunda gerçekleşmiştir.

Bir türlü detayları paylaşılmayan yasa tasarısı ve 12 madde meclise getirilmeden bir gece KHK ile düzenlenerek sendikalardan ve meclisten kaçırıldı.

AKP iktidarı eliyle büyütülüp serpiltilen taşeron sisteminin, bugün tam bir sorun yumağına dönüşmüşken, bir anda tümüyle ortadan kaldırılacağının söylenmesi elbette başta inandırıcı bulunmamış ve hükümetin açıklamaları mercek altına alınmıştır. Meclise getirilmesi beklenen yasa taslağı mecliste danışma kurulu olmasına rağmen taraflara dahi danışılmadan KHK ile düzenlenerek yürürlüğe sokulmuştur.

Aslında "kadro" bir emekçi için ne ifade eder?

Kadro iş güvencesidir. Bugün en çok yaşanan durumlardan biri olarak patronların iki dudağı arasına sıkışmamaktır, her fırsatta kapının önünün gösterilmesi şantajına maruz kalmamaktır, borçla harçla yaşayan milyonlarca işçinin "ya işsiz kalırsam" karabasanını yaşamamasıdır ve aklımıza gelmeyen bundan daha fazlasıdır bir işçi için. Ancak bugün vaat edilen kadro bu talepleri karşılayacak olan gerçek bir iş güvencesi, insanca çalışma koşullarını sağlayacak bir düzenleme değildir.

Kırk akıllının deliğinden çıkaramadığı kadro gündemi özlüce neleri içermektedir?

Onlarca engel aşılarak kavuşulacak bir statü olarak göklere çıkarılan kadro, bir lütuf ve bir başarının sonunda elde edilen bir ödül değil, haktır. Hakkımız olan kadroya ulaşmak için atlatılmak istenen her engel biz işçilere atılmış bir çelme, büyük bir kötülük olarak karşımızda durmaktadır. İnsanca koşullarda "ölmeden" çalışmak kimsenin lütfu değil hepimizin hakkıdır.

Yapılan açıklamalara göre kamuda çalışan 450 bin işçi kadroya alınacak ama kadrolu işçilerin haklarından faydalanamayacak. Belediyelerde çalışan işçiler ise kadroya değil belediye şirketlerine alınacak. Bu istihdam biçimi, kadro anlamına gelmiyor. Özel sektöre ilişkin ise bir düzenleme yok.

Yaş sınırı, eğitim şartı, asıl işyardımcı iş ayrımının kadroya geçerken söz konusu olmadığı söylendi. Oysa çok sayıda iş kolu buna rağmen ihale şartnameleri bahane edilerek, asıl iş olmadığı gerekçesiyle de kapsam dışı bırakıldı. Örneğin hastanelerdeki yemekhane işçileri tüm personeli doyurmalarına rağmen asıl iş olarak görülmüyorlar ve personele dayalı ihale ile çalıştırılmadıkları için kadro kapsamı dışında bırakılıyorlar. Bunun dışında taşeron işçilerin mevcut haklarıyla beraber kadroya alınacağı ifade edildi. Buna göre taşeron işçiler kadroya geçse de aynı iş yerindeki kadrolu işçilerle aynı ücreti almayacak ve diğer haklarından faydalanamayacak.

Kadroya geçmek için başvuru koşullarına bakalım!

İlk koşul "personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alımı sözleşmeleri" kapsamında çalışıyor olmak. Burada eşitsiz yapılan, usulsüz ihalelerin ceremesi işçilere yükleniyor. Bu ihaleleri yaparak işçinin ihalede kaba tabirle yiyecek gibi, kap kacak gibi gösterilmesi insan emeğinin değersizleştirilmesidir en başta. Haksızlıktır. Vicdansızlıktır. Bunun sonucu olarak kadroya başvuramamak da ayrımcılıktır.

Bir diğeri başvuru yapabilmek için kamuya açılan davalardan ve haklardan "feragat" edilmesi gerekmektedir. Kamu ile hiçbir işçi davalık olmasın istenmektedir. Ancak burada da hak aramayı bir tür sakıncalı iş gibi göstermiş oluyorlar. Sonraki engellerden biri de sınavdır. Yazılı, sözlü ve uygulamalı olacağı söylenen sınavlar kimleri elemek için sormak gerekiyor. Bu eleme mantığı ile sınavlar yapıp hazırlık kitapları çıkartıp yeni bir sektör mü yaratılmak istenmektedir? Sınavda başarılı olmak kadroya geçişte zorunludur! Güvenlik soruşturması da kadroya geçişte aranan bir başka kriterdir.

İşsizlik ve istihdam sorunu başa saracak!

Eğer tüm bu kriterleri sağladıysak kadroya küçük bir azınlık olarak geçiş sağlayacağız. Peki, geriye kaç kişi kaldık bakacağız. Bu durumda geçiş sağlayamayan binlerce işçi de işsiz kalacak. İş sözleşmeleri sonlandırılacak!

Ayfer Dişkaya taşerona kadro müjdelendiği esnada işte atıldı!

Ayfer Dişkaya bir taşeron işçisi. Ve tüm bu düzenlemeler yapılırken burjuva hukukunun bile gerekçe yapamadığı sebeplerle işten çıkarıldı. Yirmi küsür gündür de çalıştığı hastanede işine dönmek için direniş yapıyor. Hayaller ve gerçeklere bir kez de bu örnekten bakalım!

Taşeron sistemini şimdiden arar olduk!

Özel sözleşmelerle şirketlere geçişi, iş güvencesiymiş gibi bize yutturmaya çalışıyorlar. Ancak taşeronda bile üst işverene sorumluluğunu çatır çatır yaptırabiliyorken acaba belediye şirketlerinde hakkımızı aynı şekilde arayabilecek miyiz?

İşçiler iş cinayetleri, işçi sağlığı iş güvenliği ihlalleri, güvencesizlik, uzun çalışma saatleri, asgari ücret gerçeği ile boğuşurken, kölelik koşullarında asgari ücretle işçi çalıştırmak insan düşmanlığıdır, emek düşmanlığıdır. Bugün kadro hakkını işçiye layık bulmayanlar bilsinler bizler de emeğimizi, ekmeğimizi onurumuzla korumasını biliriz. Ekmek kavgası OHAL filan dinlemez. Onun için bugünden devam ederek kadro hakkımızı aramaya ve mücadele etmeye devam edeceğiz. Herkese koşulsuz ayrımsız kadro istiyoruz, alacağız!

SARAY'IN HAZIRLIKLA

MEHMET YILMAZER

Türkiye çok zorlu ve ilginç bir dönemden geçiyor. Saray faşizmin yollarını döşüyor, muhalefet ise adeta bir mucize bekliyor.

Son yapılan bir ankette ülke sorunlarında ilk sırayı ekonomi almıştır. "Terörden" "ekonomiye" bu geçiş bazı önemli gelişmelerin işareti sayılmalıdır. Saray kendi geleceğini teminat altına almak için önemli hazırlıklar yapmaya devam ediyor. Birkaç hafta önce YSK kanunu değiştirildi. Referandumdakinden daha etkili oy hırsızlığı için yapılan bir hazırlıktır. Öte yandan, Osmanlı Ocakları ve HÖH'ler seçimden öteye anlamlara sahiptir. Hele son çıkan KHK'daki terörle mücadele adı altında Reis'in milislerinin cezadan muaf tutulması iç savaş hazırlığıdır. Yine bugünlerde yurt dışında suikast söylentileri üzerine açıklamalar, yeni derin devletin örgütlenmesinin bir seviyeye geldiğinin işaretleridir.

En son KHK'daki belki de en önemli madde savunma sanayinin Saray'a bağlanmasıdır. Ordunun mali kaynakları Saray'dan geçecektir.

AKP içinde belli bir gerilimin olduğu belediye başkanlarının istifa ettirilmesi sırasında ortaya çıkmıştı. "Metal yorgunluğu" aslında AKP'nin çok büyük ölçüde "akçeli işlere" batması sonucunda ortaya çıkan çürümeyi anlatıyor. Partinin artık kitlelerde heyecan yaratacak bir hikayesi kalmadığı için önlemlerin hemen hepsi olası çatlak sesleri sindirmeye, aynı zamanda muhalefetin yükselmesinin yolunu zor ve baskı ile kesmeye yöneliktir.

Dış politikanın iflasını örtmek için tekrarlanan "bir gece ansızın gelebiliriz" söylemi kendini tüketmişken Trump'ın "lütfu" olarak Kudüs sorunu ortaya çıktı. Erdoğan için büyük bir fırsat olsa da kitlesini çok fazla heyecanlandıramadı. Erdoğan'ın Kudüs efelenmelerinin, İsrail'e meydan okumalarının boş olduğunu artık bölge halkları biliyor. Davos çıkışı ve ardından gelen çöküş bölge halklarına Erdoğan'ın kapasitesini yeterince anlatmıştır.

Seçimi kazanmak için kitleleri kavrayan bir hikaye kalmayınca geriye bölgede savaş çığlıkları, içeride ise baskı ve provokasyonların örgütlenmesi kalıyor. Tüm hazırlıklar bu yöndedir. Önemli bir hazırlığı daha unutmayalım, o da tek tip elbise provokasyonudur. Bu zulmün neler getireceği, önceki deneylerden az çok bellidir.

Saray ve AKP elindeki iktidarı kaybettiğinde sadece bir seçim kaybetmiş olmayacağını; "yüz yıllık tarihi fırsatı" kaçırmış olacağını biliyor. Eğer siyasal tepki yeterince yükselirse on beş yıldır işlediği günahların altında kalacağını da biliyor. Bütün hazırlıklar bu çöküşü durdurmak için… Yaşananların sadece bir seçim hazırlığından ibaret olmadığı, cumhuriyetin sistem olarak derin bir kriz içinde olduğu hatırlanırsa, gelişmelerin büyük gerilimlere gebe olduğu da kavranabilir.

16 Nisan referandumu cumhuriyetin krizindeki saflaşmayı, toplumun hemen hemen ortadan ikiye parçalandığını gösterdi. Saray; sistemi, ideolojik boşlukları İslami değerlerle doldurulmuş bir faşizme dönüştürmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteriyor. Üstelik "Allah'ın lütfu" 15 Temmuz darbesinden sonra önünde önemli bir engel kalmadığını düşünerek pervasız davranmaya devam ediyor. Cumhuriyetin klasik mekanizmaları artık işlemiyor. Bunalımların orduya çağrı anlamına geldiği günler geçti. Zaten esas olan artık çağrılacak bir ordunun da kalmamış olmasıdır.

Cumhuriyet ve laikliğin sahipleri bu gidiş karşısında ne durumdadır? Açık adıyla CHP ve takipçileri, AKP'nin her fırsatta yükselttiği "devletin bekası" ve "teröre karşı mücadele" çığlıkları ile sık sık siyasi olarak felç oluyor. Bu ortamı yaratmayı AKP çok iyi başarmaktadır. Siyaset alanı olarak geriye CHP'nin elinde ikide bir salladığı yolsuzluk belgeleri kalmaktadır. Bunca yolsuzluğa rağmen insanların hala Reis'in peşinden gitmeleri çok derin bir konu olsa da neden CHP'nin ardına sıralanmadıkları esas cevabı bulunması gereken sorulardandır. Cevabın derin tarihsel kökleri bir yana, günümüzden konuya bakarsak CHP'nin de söyleyecek bir hikayesi olmadığı için… "Adalet" söylemi bir anlamda "karın doyurmuyor". İnsanları yürek ve bilinçlerinden yakalayacak söylem ve eylem olmadıkça "yolsuzluk" belgelerini sallamak yetmiyor.

Aydın Selcen çok güzel söylemiş: "Bu gidişatın mutad Salı'dan Salı'ya grup toplantısı müsamereleriyle durdurulamayacağı gerçeği herhalde artık mümtaz anamuhalefetin muhterem lideri ve mensuplarının zihinlerinde de layıkınca tebellür etmiştir." (Gazeteduvar, 26.12.17)

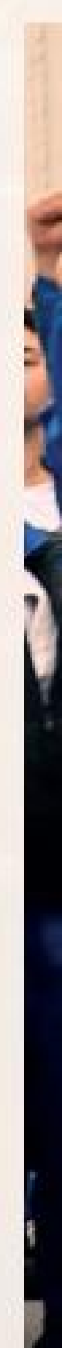
Vakti zamanında böyle derin kriz ve düğümlenme dönemlerinde insanlarımızın büyük bir bölümü ve aynı zamanda siyasi partilerin içinden "devletin sahiplerine" doğrudan veya dolaylı çağrılar yapılırdı. Böylece "darbe mekanizması" işlemeye başlardı. Büyük yığınlara "beklemek" kalırdı. Şimdi böyle bir mekanizma işlemiyor. Bunun en iyi kanıtı bizzat 15 Temmuz darbesi oldu. Hem darbeyi "bekleyenler" çok sınırlı insanlardı; hem de niteliği ve işlerliği alışıldık beklenen darbeler gibi değildi. Daha ilk dakikasından itibaren "devlete sahip çıkan" bir niteliği olmadığı okunabiliyordu.

Bu düzenin yapısından ve güçler dengesinden çıkıp gelen "devleti sahiplenen" darbe mekanizması artık işlemiyor olsa da uzun yıllar boyunca kitlelerin büyük bir kesiminde davranış tarzı haline gelmiş olan, bunalım günlerinde "beklemek" alışkanlığı hala büyük ölçüde devam ediyor. Ancak bugün nereden ne beklenildiği çok bulanıktır. Yolsuzluk dosyalarından mı; Zarrap davasından mı; Avrupa ve Amerika ile ilişkilerin kötü olmasından çıkıp gelecek "komplolar" mı; bir ekonomik kriz patlaması sonucu ortaya çıkacak tusunami dalgaları mı bekleniyor, belli değildir.

Bir eski alışkanlık daha; sol hareketin önemli bir bölümünün böyle günlerde CHP gibi partilerden beklentisi de devam ediyor. Günümüzde belki de bu beklenti önceki dönemlerden daha derin hale gelmiştir. "Adalet yürüyüşü" CHP için bir çıkıştı. Yürümezse AKP tarafından tetiklenen dalgaların altında kalması kaçınılmazdır. Ancak süreç yeniden eski alışkanlıklara evrildi, kaynağı belli olmayan beklentilere ve "Salı'dan Salı'ya grup toplantısı müsamerelerine" dönüştü.

Bir geçiş dönemindeyiz. Kitlelerin darbe beklentilerine ayarlı davranışlarından, kendi güçlerini kavrayıp tepkilerini ve taleplerini ortaya koymalarına geçişleri elbette kısa bir süreçte gerçekleşemez. Fakat sorun burada değildir. Kimse bir mucize beklemiyor. Çözümlenmesi gereken sorun, beklentinin kendi gücüne dönüşmesi için nelerin yapılması gerektiğindedir.

İktidar ya da siyasal İslam 15 Temmuz'la kendine göre bir fırsat yakaladı. Nasıl olduğu hala karanlık olan darbenin engellenmesinde kitleleri sokağa çağırması ve darbenin çökmesi onlara büyük bir cesaret verdi. Ancak siyasal İslam'ın derdi darbeye karşı demokrasiyi savunmak değil, yüz yıllık intikamını almak olduğu için, ardından sürekli OHAL ve en son Reis'in milislerini koruma

LARI VE BİZLERE DÜŞEN

kanunlarının çıkarılması geldi. Darbe mekanizmasının çökmesinin doğurduğu güç boşluğunun siyasi İslam'ın milisleri tarafından doldurulması bir gerçektir.

Bu uydurma veya tesadüfi değil, cumhuriyet tarihinden çıkıp gelen bir gerçektir. Kemalizm ve siyasal İslam'ın hesaplaşması 90 yıldır sürüyor. Biri itibarını ve gücünü yitirdi, şimdi sahnede bütün meziyet ve rezillikleriyle siyasal İslam var. Ancak bu derin tarihi köklere sahip hesaplaşmada tarafların hiçbirisinde demokrasi hedefi yoktur. Demokrasiyi bir kanun maddesi sananlar yanıldıklarını bakalım ne zaman anlayacaklar.

Çok sözü edilen Batı demokrasileri o ülke burjuvazilerinin bir lütfu değildir. Tam tersine burjuvazi demokrasiyi kendi çıkarları ile sınırlamıştır. Onun sınırlarını genişleten birkaç yüz yıl devam eden sınıf savaşları, işçi sınıfı ve çalışan kitlelerin kararlı, acılarla yüklü ancak güçlü mücadeleleridir.

Ülkemizde kitlelerin hafızasında ne böyle bir tarihsel bilinç ne de buna uygun güçlü örgütlenmeler vardır. 15 Temmuz'da siyasal İslam da böyle bir bilinçle sokağa çıkmamıştır. Tam tersine "devletin bekası" için devlet tarafından sokağa çağrılmıştır. Şimdi bu milisler bir kanunla koruma altına alınıyor. Egemenlerin güçlerini sınırlamak için değil, güçlendirmek için "devlet" eliyle örgütleniyorlar. Oysa kapitalizmin tarihinde sokağa çıkan işçiler ve çalışanların hedefi egemenlerin güç alanlarını daraltmaktı. Bunu belli sınırlarda başardılar da…

Bunalımların kör düğümünü ordunun kılıcı ile çözmesini beklemenin yerini, siyasal İslam'ın milislerinin alması devlet merkezli çözümün niteliğinde bir değişim anlamına gelmiyor. Tam tersine aynı geleneğin bir başka renkte devamı anlamına geliyor. Krizler pek çok şeyin yanında esas olarak o ülkedeki egemenlik ilişkilerinin yeniden düzenlenmesini zorunlu kılar. Kriz sadece bir enflasyon rakamı veya borçların boğazı aşması değildir. Egemen sınıfların hem kendi aralarındaki ve aynı zamanda çalışan kitlelerle ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi demektir.

12 Eylül darbesi geldiğinde Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı Halit Narin bu denklemi ne kadar çarpıcı bir şekilde açıklamıştı: "Şimdiye kadar onlar (işçiler) güldü, artık gülme sırası bizde!"

Siyasal İslam egemenlik ilişkilerini Türk tipi başkanlık sistemi ile yeniden kurmayı hedefliyor. Bu gidişe karşı kitlelerin rol alma zamanı gelip çattı. Darbe denkleminin çökmesinden doğan güç boşluğu beklemekle doldurulmaz. Bunu en iyi anlayan siyasal İslam'dır; hatta bütünü değil özel olarak Saray'dır. Savunma bütçesini elinin altına alarak, milislerine koruma şemsiyesi yaratarak yeni bir egemenlik sistemi inşa etmeye çalışıyor.

Tarihimizde derin izler yaratmasa da 60 ve 70'li yılları kapsayan sınıf mücadelesi yılları, bir 15-16 Haziran isyanı vardır. Daha sonra Kürt Özgürlük Hareketi'nin uzun mücadelesi şoven dalgalarla engellenmek istese de gücünü korumuştur. Siyasal İslam'a karşı büyük kitlesel direniş: Gezi isyanı olarak hala hafızalardadır. Bunlar köklü bir geleneğe sahip yukardan beklenti alışkanlıklarını tümüyle süpürememiştir. Ancak olaylar o yönde akıyor. Herkes kendi siyasal rengiyle en güçlü söylem ve davranışını ortaya koydukça, ancak böyle bir siyasal hava şekillendikçe buradan ittifaklar, iş birlikleri doğabilir. Yoksa beklentilerin kendiliğinden gideceği yer umutsuzluktur.

Bütün olaylar bir siyasal kırılma noktasına doğru gidildiğine işaret ediyor. Burada Bekir Ağırdır'ın bir araştırmasından çıkan sonuçlara değinmek gerekiyor. "Ortak yaşama iradesinin kaybı" araştırmanın bir önemli bulgusudur. Diğeri, yüzde 72 gibi yüksek bir çoğunluğun "mevcut siyasal aktörlerden bir çözüm çıkmayacağını" düşünmesidir. Bunların yanına düzenin ideolojik çimentoları olan Kemalizm ve siyasal İslam'ın çok yıpranması, ancak yerine bir yenisinin yaratılamamış olması gerçekliğini de koymak gerekiyor. Bütün bunlar siyasal bir kırılmanın habercileridir. Bir ekonomik kriz ise bu kırılmayı hızlandırabilir, ancak tek başına tünelin öbür ucundaki ışık olamaz.

Işık, işçi sınıfının, çalışanların, kadınların, farklı renklerdeki halkların ve kültürlerin kendi söylem ve güçlerini Reis'in milislerinden daha güçlü ortaya koymasında geçiyor. Günümüz siyasal gerçeklerinden dolayı, beklentilerden kitlelerin gücünü ortaya koymanın yollarını yaratmaya geçiş süreci uzun değildir. Bu nedenle hız, yaratıcılık ve cesaret gerekiyor.

BİR HAKKIN KULLANIMI VE TEK TİP EZİYET

SEVGİ EVRİM

Cezaevlerini içinde bir yakınımız bir yoldaşımız olmadığında hep öteki yer olarak hissederiz. Günlük ve normal addettiğimiz yaşamın dışında ve yalıtılmış mekanlardır algımızda.

Orada bulunan tutsaklara bir kitap, bir dergi, bir mektup göndermek için çoğu zaman bir neden gerekir. Ya bir insan hakları derneğinin kampanyası vardır ya bir demokratik kurumun çağrısı kulağımıza gelirse dayanışma için bir kart atarız.

Ancak nasıl okullarımız, iş yerlerimiz, mahallemiz bir mücadele alanıysa cezaevleri de öyle ve çok daha zor bir mücadele alanıdır. Ne zaman topluma bir hukuk dayatılmak istenirse ilk cezaevlerinden uygulanmaya başlanır ve aslında mücadele olanakları çok dar olan tutsaklar üzerinde toplumsal muhalefeti sınamış olurlar. Türkiye'de cezaevleri gerçeği ve mücadele tarihi göstermiştir ki cezaevlerinde bunu çok da başarabilmiş değiller. Çünkü her denemede cevap olarak büyük bir direnişle de karşılaşmışlardır.

KHK olarak kısaltılan ve OHAL koşullarında hukuka uygunluğu denetlenemeyen bir Kanun Hükmünde Kararname ile cezaevlerine yeni bir saldırı başlatıldı. Bir aya kadar cezaevlerinde 60 bin kadar tutuklu ve mahkumu etkileyecek tek tip elbise giyme zorunluluğu uygulamaya geçirilmek isteniyor. Ancak şimdiden verilen tepkiler göstermektedir ki, bu uygulama onuru için yaşayan hiçbir mahkum ve tutuklu tarafından kabul edilmeyecek. Dünyanın bütün siyasi rejimleri tarafından kabul edilen en temel bir insan hakkı vardır ki; bu MASUMİYET KARİNESİDİR. Yani hiç kimse suçluluğu kanıtlanıncaya kadar suçlu ilan edilemez. Siyasi rejimin yükselerek faşizme yükseldiği bizimki gibi sistemlerde toplumu yönetebilmek için başvurduğu zor'lardan biri olarak bu uygulama hem insan haklarına hem de düzenin kendi yasalarına aykırıdır. Bu kadar hukuksuz tezin antitezini yaratacağını tarih yüzlerce kez ispatlamıştır, yine ispatlayacaktır. Burada halkların, bizlerin daha fazla bedel ödemesi için topyekün bir karşı duruş gösterebilmemiz zorunlu ve aynı zamanda belki de şu an en önemli görevimizdir.

15 yıllık AKP iktidarında keyfilik ve cezasızlık hukukun üstünlüğünün yerini üstünlerin hukuku almasını sağladı. Sayısız insan hakkı ihlali ile on binlerce insanın hayatı çekilmez hal aldı. KHK ile görevden ihraç etmeler, haksız tutuklamalar, bitmeyen tutukluluklar ve yargılamalar, düzelmeyen ekonomik tablo, doğanın tam gaz talanı ve daha sayısız ihlalle her geçen gün dünü arar durumdayız.

Ancak tüm bu baskı altında haklarımıza sarılmak, sahip çıkmak ve geliştirmek irademizden de vazgeçmemeliyiz. Bu sınırsız keyfiliğe karşı dur demek ve mücadele etmek zorundayız. En temel haklarımızın kullanılması bile tepeden aşağıya örgütlenen bu keyfilikte "imkansızlaştırılmak" isteniyor. Ancak bu şiddeti yine ısrarla haklarımızı savunarak durdurabilir, yenebiliriz.

Konuya cezaevlerinden girmek istemenin sebebi burada verilmiş bir hak arama mücadelesini anlatabilmek ve buradan bir umut ışığı yakalayabilmekti. Ancak şiddetin boyutu o kadar fazla ve o kadar sayısız büyük direniş var ki belki anlatacağım konu çok daha ayrıntı ve küçük bir örnek olarak kalacak. "İşimi geri istiyorum" talebiyle süren açlık grevi, tutuklu gazetecilerin ve avukatların sayısı, tek tip elbise uygulamasının dayatılması ve daha bir dolu şiddet arasında bir tahliye hakkının kazanılması bile çok büyük bir moral değer üretiyor.

Ceza İnfaz Kanunun 105/A maddesine göre aldığı ceza kapsamında yatması gereken ceza 2 yılın altında olan hükümlüler, cezanın infazı başlar başlamaz açık cezaevine alınır ve uygun bir denetimli serbestlik uygulaması ile serbest bırakılır. Ceza infaz sistemi kişi hak ve özgürlüklerini korumaktan ziyade düzenin devamını esas alır ve çok zaman kişinin 2 defa cezalandırılmasına neden olur. Ancak OHAL'le yaratılan sistemde bu hakkın kullanımını bile arar hale geldiğimiz doğrudur.

En son bu şekilde Ceza İnfaz Kanunu ve ilgili diğer kanunlara göre cezasının infazı için başvurduğu anda açık cezaevine alınıp oradan denetimli serbestlik uygulanarak bırakılması gereken bir hükümlünün bu hak için yirmiden fazla dilekçe vermesi, içerde eylem yapması, avukatlarının dilekçe verebilmek, hakimlerle görüşebilmek, memurlara hakkın kullanımını anlatabilmek için adliyede nöbet tutması gerekmiştir. Aradan geçen 2,5 ay sonunda da 1 günde kavuşacağı hakkına kavuşmuştur. Gelinen noktada keyfiliğe karşı verdiği mücadele kazandı ve hakkına ulaştı ama bu da ayrı bir bedel ödenebilmiş olmasına bağlıydı.

Son açıklanan KHK da tam bu hak arama özgürlüğümüzü hedef alan bir şiddet içeriyor. Bu sebeple haklarımıza daha sıkı bir şekilde sarılmak ve kazanma iradesiyle onun mücadelesini vermek zorundayız.

BÜYÜME ALDATMACASI

ÇINAR ENGİN

Türkiye ekonomisinin veri setine baktığımızda en önemli sorunlarından birinin işsizlik ve hayat pahalılığı olduğunu görüyoruz. Önceki hafta TÜİK tarafından açıklanan enflasyon oranı 2017 yılı için % 11,92 oldu. Bu seviye 2004 yılından bu yana kayıtlara geçen en yüksek yıllık enflasyondur. Geçtiğimiz yıl için işsizlik oranları henüz açıklanmamış olsa da muhtemelen %10 civarında gerçekleşecektir. Diğer yandan hem maliye politikasında bütçe hedeflerinin gerçekleştirilememesi hem cari açık ve bütçe açığı hem de döviz kurlarının bu denli yüksek olması ekonominin yumuşak karınlarından bazıları. Tabi sadece bunlarla ekonominin hali ahvalini açıklayamayız. 2017 yılındaki referandum nasıl ekonomi politikalarını da etkilediyse 2018'in de en önemli belirleyenlerinden biri de siyaset takvimi olacaktır. Eğer dillendirildiği gibi bu yıl bir seçim gerçekleşecekse ekonomi politikaları da ona göre şekillenecektir. Peki bu şartlar altında Türkiye ekonomisinin nasıl seyretmesi bekleniyor? 2017'den 2018'e değişenler ve baki kalanlar nelerdir?

İlk olarak hemen herkesin tartıştığı enflasyon meselesi var ki bu gündem bazı anketlere göre şu an için vatandaşın en öncelikli sorunu. 2016'da ortalama enflasyon %10,9 olarak gerçekleşmişti. Geçtiğimiz yıl ise bu oran %12'ye yaklaştı. Türkiye dünyada en yüksek enflasyonun olduğu ülkeler arasında yer alıyor. Önümüzdeki yıl için de enerji kaynaklarına yönelik yeni zamların da geleceği 2018 OVP'de belirtiliyor. Böyle bir durumda bu yıl için belirlenen asgari ücretteki 200 TL'lik artışın aşındığını şimdiden söyleyebiliriz.

İkinci olarak işsizlik sorunu var. Geçtiğimiz yılın ilk dönemlerinde ortalama işsiz sayısı 3 milyon 500 binler civarındayken şimdilerde ise 3 milyon 200 bin civarında. Burada bir nebze düşüş yaşanmış gibi görünse de işsizlik ile ilgili ciddi bir sorun hâlâ var.

Üçüncü olarak cari açık ve dış borç ve bir de döviz sorunu var ve her geçen yıl giderek daha yüksek açıklar vermektedir. Bu yıl ödenmesi gereken 170 milyar dolarlık dış borç ve 40 milyar dolar da cari açık var. Bu rakamlar Türkiye'nin riskini ve dolayısıyla döviz fiyatlarını da yükseltmektedir. 2016'da doların fiyatı ortalama 3,02 iken 2017 için ortalama fiyat 3,65 olarak gerçekleşti.

Burada ayrıca büyüme ve istihdam verilerine de bakarsak; 2017'nin ilk altı ayında yüzde 5 büyüyen Türkiye ekonomisi, üçüncü çeyrekte ise beklentileri aşarak yüzde 11,1'lik büyümeye imza attı. Türkiye'nin bu büyümesinde Kredi Garanti Fonu (KGF) kredileri ve devlet tarafından verilen teşvikler oldukça etkili oldu. Ancak esas olan geçen yıldan kalan 15 Temmuz darbe girişiminin yarattığı baz etkisiyle bu oran yükseldi. Peki bu büyüme oranlarının emek ve sermaye arasındaki bölüşümü nasıl oldu? Ücretlerin payı yılbaşından bu yana %34,6'dan %29'a inerek 4,5 puan gerilemiş. Kar, faiz ve rantın payı ise %39,2'den %46,4'e yükselerek 7,5 puan artmış. Zaten çarpık ve nominal bir büyüme bu. Bu büyümeden emek cephesine kalan ise ücretlerin aşınması oluyor.

Peki böyle bir tablo 2018'de bize neler getirebilir?

İlk olarak dış faktörleri sayabiliriz. Merkez ülkelerin toparlanma sürecine girmeleri ve sermaye için cazibe merkezi haline gelmesi bizim gibi gelişmekte olan ülkeler için dışarıdan portföy yatırımı alamaması ve dolayısıyla döviz kurlarının yükselmesi anlamına gelecektir. İçeride ise kronikleşmiş enflasyon ve işsizlik ile karşı karşıya kalınacaktır. Yeterli büyüme gerçekleşmezse istihdam problemi; gerçekleşirse cari açık problemi oluşacaktır. Burada artık ekonomik kararların siyasi konjonktüre göre nasıl etkileneceğini birlikte göreceğiz.

Geçen yılın başlarında Türkiye ekonomisi için şöyle söylemiştik: "Hükümet için ortada bir gaz-fren meselesi söz konusu. Böyle bir konjonktürde ekonomik büyüme temposunu düşürdükçe, bir stagflasyon tehlikesiyle karşı karşıya kalma ihtimali artıyor. Tempo yükseldikçe cari açığı sürdürememe tehlikesi artıyor. Sıcak para ile ülke ekonomisini döndürmeye çalıştığınızda da sıcak parayı elde etme kaynaklarının giderek tıkandığını ve bunun maliyetinin oldukça yüksek olacağını da unutmamak gerekiyor." Bugün aynı şeyleri söylemekte hiçbir beis yok. Hatta hükümetin referanduma giderken verdiği teşviklerin sayısı da bu sefer önceki yıl gibi olmayacak. Daha doğrusu eğer makro ekonomik dengeler düşünülüyorsa bu teşviklerin kısıtlanması gerekiyor.

Yüksek ama verimli olmayan bir büyüme, döviz darboğazı, bütçe açıkları, borçluluk oranlarının yükselmesi, işsizlik ve enflasyon gibi verilerden iktidarın ekonomik modelinin giderek sıkıştığını görebiliyoruz. Bu tablo değerlendirildiğine bu sıkışıklığın emek cephesi üzerindeki olumsuz yansımalarının sermaye kesimine göre daha şiddetli oluyor. Sermaye kesimi bir yandan siyasi bağlantılar, diğer yandan uluslararası bağlantılar ve teknolojiyi kullanarak olumsuz etkileri çalışanlar üzerine kanalize ediyor. 2017'den 2018'e girerken değişmeyecek olan en önemli kalemin bu olduğunu söyleyebiliriz.

Burada ayrıca büyüme ve istihdam verilerine de bakarsak; 2017'nin ilk altı ayında yüzde 5 büyüyen Türkiye ekonomisi, üçüncü çeyrekte ise beklentileri aşarak yüzde 11,1'lik büyümeye imza attı. Türkiye'nin bu büyümesinde Kredi Garanti Fonu (KGF) kredileri ve devlet tarafından verilen teşvikler oldukça etkili oldu.

NEVİN'DEN AYLİN'E 'HAYATINI SAVUNMA' HAKTIR!

"Hep kadınlar mı ölecek birazda erkekler ölsün." (Çilem Doğan)

"Buralarda kimse bize yardım etmiyor. Devlet görevlileri ve polis yolsuzluğa batmış durumda ve yoksullara karşılar. Bu yüzden bazen adaleti kendi ellerimizle sağlamak zorunda kalıyoruz." Devi (Pembe Sopalılar üyesi)

TÜLAY YILDIZ

Yıl sonlarında devlet bütçesini nereye harcayacağını belirler; rakamlar koyarlar bütçe kalemlerinin başına; kadınlara, emekçilere, işçilere, gençlere sorulmaz tabi bu rakamlar belirlenirken ve en çok rakam savunmaya yazılır. Yıl sonlarında çıkan rakamlar önemlidir, herkesin baktığı yerdir rakamlar, veriler açıklanır yıl sonlarında, istatistik bilgiler açıklanır, yaşanan cinayetlerin rakamları açıklanır, bir de bakarız ki rakam olmuş giden yaşamlar.

2017 yılında 409 kadın erkekler tarafından katledildi. Bu veri olayın ciddiliğini görmemiz açısından çok önemli. Elbette rakamlarla ifade edilmesi ve bunun takibini yapmak, kayıt altına almak, hafıza yaratmak açısından çok kıymetli. Bunu tartışmaya gerek yok. Ancak burada anlatmaya çalıştığım rakamların içinde hayatların, yaşamların kaybolması.

Erkek egemen yaklaşımla yönetilen burjuva medyanın tamamı haberleri servis etme biçiminden, kullandığı dile kadar bu algıyı besliyor ve yaygınlaştırıyor. Normalleştiriyor. Kullandıkları dille kadınlara uygulanan cinayeti, şiddeti, tecavüzü, tacizi gerekçelendiriyor. Örneğin "gece barda tanışıp evine götürdüğü kadını bıçakladı" başlığında haber girmeleri bize her şeyi anlatıyor. Haberi izlerken duyar oluyoruz "tanımadığı adamın evine giderse olacağı budur", "o da hak etmiş" gibi gerekçelendirme cümleleri. Hayır, hayatımızın erkekler tarafından alınmasının hiçbir gerekçesi olamaz. Tek gerekçe erkek egemen sistemin erkeklere güç veriyor olmasıdır.

Her kürsüye çıkan erkek devletin siyasetçileri, temsilcileri konuşmalarının bir yerinde erkeklere güç veriyor, destekliyor, ellerinden gelse kadın katillerini alkışlayacaklar. Kız çocuklarını evlenmeye, doğum yapmaya teşvik eden erkek aklının, hayatlarımıza müdahale eden politikaların biz kadınların yaşamına nasıl bir şiddet biçimiyle geri döndüğünü biliyoruz. Ondandır sesimizin bu kadar yüksek çıkması.

"Yaşamlarımızın rakam hanelerine girmesine asla izin vermeyeceğiz!"

Tek adamın ağzından çıkanlarla yönetilen bu sistemin, gecelik çıkan KHK'larla her şeyin askıya alındığı bu süreçte biz kadınların yaşamlarımıza yansıması çeşit çeşit olabiliyor. Bir yerde işimize geri dönebilmek için bedenini açlığa yatıran Nuriye oluyoruz. Bir tarafta kendisine tecavüz eden adamı "öldürdüğü" için yıllardır tutuklu olan Nevin oluyoruz. Ölmemek için kendini savunan Aylin oluyoruz. Erkek devlet şiddeti son bulana kadar Nevinler olmaya devam edecek.

Nevin Yıldırım erkek adaletin, erkek devletin, erkek aklın,

kısaca erkek sistemin hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir suç işledi. Bu öyle bir suç ki kendisini öldürmek yerine o erkeği öldürmesi erkek adaletin bütün mekanizmasının dengesini şaşırttı. Nevin'den güç aldı birçok kadın. Hayatlarına zulüm eden, yaşamlarını almaya çalışan adamlara karşı hayatlarını savundular. Taciz, tecavüz, şiddet devam ettiği sürece kadınlar elbette hayatlarını savunmaya devam edecekler. Buradan daha fazla övgüler sıralayamıyorum, "suçu" övmek olur erkek adalet karşısında. Öyle ya kravatımız olmadığı için iyi hal indirimi yapmıyor mahkemeler kadınlara.

Kendini öldürmeyip kendisine tecavüz eden adamı öldürdüğü için Nevin'in yıllardır özgürlüğüne el konulmuş durumda. Erkeklere verilen iyi hal indirimi Nevin'i teğet geçti. Şimdi Yargıtay iyi hal veya haksız tahrik indirimi yapılmadan verilen müebbet hapis cezası kararını bozduğu için Nevin 3 Ocak'ta Isparta Yalvaç'ta tekrardan yargılandı. Tahliye edilmedi Nevin. Bir sonraki mahkeme 24 Ocak'ta. Biz kadınlar biliyoruz ki hayatlarımızı savunmak kendi ellerimizde. Nevin'den, Çilem'den, Yasemin'den, Aylin'den aldığımız güçle kadın dayanışmamız büyüyecek.

"Kadınların oluşturduğu her türlü savunma yöntemi biz kadınların nazarında meşrudur ve haktır."

Erkek egemenliği ve kapitalizm kadınların hayatlarını bu denli alt üst ederken, kadınlar çarenin "erkek devletin vereceği adalet" olmadığının farkına varmış durumda. Kadınlar çeşitli ülkeler de birbiri ardına kurdukları savunma grupları ile kendi direniş tarihlerini yazmaya başladılar. Hindistan'da "pembe sopalılar", Kanada'da "Silahlı kız kardeşler", Kuzey Amerika'da "Savaşçı kız kardeşler", yine Hindistan'da "Kızıl Tugaylar".

Kadınlara yapılan taciz, tecavüz suçlarının cezalandırılmasının yanı sıra elektrik kesintisi, su sorunuyla da mücadele eden pembe sopalılar geceleri sokaklarda devriye geziyorlar. Pembe Sopalılar'ın öncü kadınlarından biri olan Sampat Pal Devi bir röportajında şöyle söylüyor: "Beni öldürmeye, tutuklamaya, aşağılamaya ve susturmaya çalıştılar ama işler kadınlar için düzelmedikçe pes etmeyeceğim."

Kızıl Tugaylar'dan Vishwakarma hayatlarını savunmalarını şu şekilde ifade ediyor: "Din, kadınları çok güçsüz gösteriyor, biz kadınlar herhangi biri bize saldırırsa mücadele edebileceğimizi bilmemiz, fiziksel ve zihinsel olarak güçlü olmamız lazım."

Sopaları, yumrukları dert görmesin. Kız kardeşlerimizin deneyimleri bizlere ilham oluyor, öğretiyor.

Erkek egemenliğine karşı kadınların kendilerini savunması, hayatlarına sahip çıkmasında kullandıkları her türlü savunma yöntemi biz kadınların nazarında meşrudur ve haktır. Yaşamlarımızın elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz. Kadın mücadelesi ve dayanışması, yaşamlarımızın rakamların içinde yok olmasına izin vermeyecek. Katledilen kadınların sesi olmaya, onları mücadelenin içinde yaşatmaya devam edeceğiz. Her geçen gün daha güçlü bir kadın dayanışması ve mücadelesi bütün gerçekliği ile erkek egemenliğinin karşısında duruyor. Birbirimizden güç alarak ilerliyoruz. Öfkemiz, isyanımız, mücadelemiz büyüyor.

Nevin Yıldırım erkek adaletin, erkek devletin, erkek aklın, kısaca erkek sistemin hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir suç işledi. Bu öyle bir suç ki kendisini öldürmek yerine o erkeği öldürmesi erkek adaletin bütün mekanizmasının dengesini şaşırttı. Nevin'den güç aldı birçok kadın.

ALAKIR'IN ZAFERİ

SİDAR ARSLAN

HES şirketi bu iş böyle olmayacak demiş olmalı ki; Birhan ve Tuğba'nın evinin üstündeki arsayı köylüden satın alarak ilk önce arsayı çitle çevirdi, sonra da iş makinesiyle çiftin su kaynaklarına sondaj yapıp çiftin içme suyunu kuruttu. Böylece sizi burada istemiyoruz, mesajı daha net verilmiş oldu.

Bunda 10 yıl önce üniversitedeyken sosyal medyada görmüştüm; Birhan ve Tuğba çiftinin 'modern' hayattan uzaklaşıp Antalya'da Alakır Vadisi'nde doğa dostu bir ev kurarak orada yaşamaya başladıklarını. O zamanlar daha sıra dışı gelen bu fikir, bugünlerde ülkenin genel atmosferinden kaynaklı birçok insanın yapmak istediği ama yüzde doksan dokuzunun gerçekleştiremediği bir hayal şimdilerde. Sistemden uzaklaşmak, sistemle olabildiğinde bağını koparmak fikrini eyleme geçirdikleri için bu çifte sempati duysam da bu girişimlerini "Tabi bunu yapabilmek için yine orada bir arsa alacak paranın olması, yani sistemle yine de bir bağın olması gerekiyor." diye biraz burun kıvırmıştım -hiçbir şey yapmamış halimle- .

Sonuçta Birhan ve Tuğba, Alakır Vadisi'ne yerleştiler ve orada bir çocukları da oldu. Zaman içerisinde doğayı da gözlemleyerek vegan beslenme tarzını seçtiler. Doğayı tanıdılar, kendi takvimlerini oluşturdular, ektiler, biçtiler, Alakır Vadisi'nde uyum içinde yaşamaya başladılar. Ta ki bir HES şirketi Alakır Vadisi'ni tehdit etmeye başlayana kadar. Bir yanıyla sistemden yine kaçamamış, sistemin talana ve hırsızlığa dayalı enerji üretim yöntemleriyle başları derde girmişti. Ama onlar pes etmediler. Alakır Vadisi'ndeki HES'e karşı mücadele başlattılar ve yoğun siyasi gündem içinde Alakır Vadisi'nin sesini duyurmayı başardılar. Ulusal ve uluslararası boyutta mücadele yürüterek HES şirketine Alakır Vadisi sahipsiz değildir, mesajı verdiler.

Bu mesajı HES şirketi almış olacak ki ilk önce vadide yaşayan diğer köylüleri Birhan ve Tuğba çiftine karşı kışkırtma girişimleri gerçekleştirdiler. Muhtar ve HES şirketinden destek alan tipler vadide gözdağı voltaları attılar. Hızlarını alamadılar, evlerinin etrafında havaya ateş açıp tehdit ettiler. Ama Birhan ve Tuğba boyun eğmeyip suç duyurusunda bulundular, olayın takipçisi oldular, sosyal medyada maruz kaldıkları tehditleri sürekli teşhir ettiler.

HES şirketi bu iş böyle olmayacak demiş olmalı ki; Birhan ve Tuğba'nın evinin üstündeki arsayı köylüden satın alarak ilk önce arsayı çitle çevirdi, sonra da iş makinesiyle çiftin su kaynaklarına sondaj yapıp çiftin içme suyunu kuruttu. Böylece sizi burada istemiyoruz, mesajı daha net verilmiş oldu. Artık çift içme suyu için iki yüz metre aşağı inerek Alakır Çayı'ndan su taşımak zorundaydı. HES'çiler çiftin yaşamlarını iyice zorlaştırmışlardı. Kollarını bacaklarını kırmakla tehdit eden ve kaynak sularını keserek çifti susuz bırakan HES şirketinin en son taciz yöntemi olarak kapılarının önüne kameralar yerleştirmesi ise artık işlerin tadını iyice kaçırmıştı.

Yerleştirilen kameraların yönünden niyetin ne olduğu çok açıktı. Sularının damarını kesip taşıdıkları havuzu ya da yeni diktikleri zeytin fidanlarını korumak için değildi elbette. Çiftin sosyal medyada paylaştığı bilgiye göre satın aldıkları eski ve yıkık bir değirmene su getiriyoruz gibi gösterip, kaçak olarak yan dereden aldıkları bu suyu HES'ten kanunen salmak zorunda oldukları can suyunu ölçen cihaza bırakarak "nitelikli dolandırıcılık" yapıyorlar.

Sularının kesilmesine hiç ses çıkarmayan, çifte yönelik bunca tehdide karşı hiç kılını bile kımıldatmayan ve bu sayede bu mafyavari oluşumları ve hareketlerini iyice kepazelik boyutlarına taşımalarına katkı sağlayan ilgili tüm devlet kurum ve kuruluşları da varlıklarının nedenini bir kez daha ortaya koyuyor.

Ama çift mücadelesinden vazgeçmedi. Onlar saldırdıkça çift mücadeleyi daha da büyüttü, Alakır Vadisi'nin çığlığı daha uzaklardan daha çok kişi tarafından duyulmaya başlandı. Ardından o müjdeli haber geldi:

"Yukarıda belirtilen mevzuat hükümleri, Anayasa Mahkemesi kararı, Doğal Sit Alanlarında Planlanan Hidroelektrik Santralleri (HES) Projelerinin Gerçekleştirilmesine Yönelik İlke Kararının 3. Maddesinin 1. Derece doğal sit alanlarına ilişkin kısmının iptaline ilişkin Danıştay On Dördüncü Dairesi kararı ile Dünya Kültürel ve Doğal Mirasının Korunmasına Dair Sözleşme hükümleri bir arada değerlendirdiğinde; 1. Derecede doğal sit alanı niteliğinde olduğu yargı kararıyla sabit olan Alakır Çayı üzerinde HES projesinin yapılmasına olanak bulunmamaktadır."

Ve kararlılık ve dayanışma sonucunda Alakır Vadisi'nde HES projesi iptal edildi. Bir ay sonra da Alakır Vadisi 'korunması gereken son derece önemli alan' statüsü kazanarak burada yapılacak her türlü proje süresiz olarak yasaklandı. Şimdi Tuğba ve Birhan Alakır Vadisi'ni hep beraber kurtardıkları için çok mutlular ve sadece kendilerinin değil irili ufaklı milyonlarca canlının hayatını kurtarmış olmanın gururunu yaşıyorlar.

"Alakır Vadisi'nin yaşam kaynaklarındaki 72.4 hektar (724.000 m2) bölge "Kesin Korunacak Hassas Alan" (Birincil) olarak Bakanlar Kurulu tarafından tescillenerek yürürlüğe girdi!

Emeği, sevgisi, düşüncesi, duası geçen tüm can dostlarına, yaşam mücadelesi veren canlılar adına sonsuz şükran. Çok can kurtuldu çok! Milyonlarcası! Birlik ve beraberlik içinde, sabırla,

ALAKIR NEHRİ KARDEŞLİĞİ

barışla, dayanışma içinde 7 yıldır verilen bu koruma mücadelesinin en önemli sonucu bu.

Şimdi denetim dönemi başlıyor. Bu kazanımla birlikte daha sıkı bir denetim yapıp daha iyi koruyabileceğiz canları.

Bu alanda yapılmak istenilen iki adet HES projesi hukuki ve barışçıl mücadele sonucunda çivi bile çakılamadan durdurulmuş ve geçenlerde de lisansları EPDK tarafından iptal edilmişti.

Alakır Vadisi'nde geçen aylarda da 832.2 hektarlık (8.322.000 m2) "Nitelikli Doğal Koruma Alanı" (İkincil) ile 25.1 hektarlık (251.000 m2) "Sürdürülebilir ve Kontrollü Kullanım Alanı" (Üçüncül) bakan tarafından onaylanarak yürürlüğe girmişti.

0 m2 koruma statüsüne sahip Alakır Vadisi'nde böylelikle toplamda 929.7 hektarlık (9.297.000 m2) bir alan koruma altına alınmış oldu!

Alakır'ın can dostu tüm kardeşlerine selam olsun :)"

Ama mücadele bununla bitmiyor tabii ki. Şimdi de Alakır Vadisi'nde "tapulu kesim" adı altındaki inanılmaz ekokırım tüm vahşeti ve vicdansızlığı ile devam ediyor. Bu gidişle meşe ağacı kalmayacak vadide. Tapu sahibi olmak arazinin içindeki tüm canlıları istediği gibi yok edebilme hakkını verir mi? Çift Orman Müdürlüğü'nü aramış. En azından ulu meşe ağaçlarını işaretlemeyin kesim için, diye. Üç kuruşluk rant hırsı ve cehalet yüzlerce yıllık ulu meşeleri deviriyor birbiri ardına. Bu konu ile ilgili gerekli tüm hukuki girişimleri yapıp sonuna kadar takipçisi olacaklarını belirten çift; "bir şeyler yapmak lazım dostlar" çağrısını yeniliyor:

"Bu vicdansızlığa bu cehalete seyirci kalınamaz. Şu ülkenin topraklarına karşı biraz sevgisi olanlar için en azından. Böyle orman koruma müdürlüğü mü olur? Ormansızlaşmanın tetiklediği erozyon ve toprak kaybı küresel ısınmanın en büyük etkenlerinden. Bu tapu sahipleri sadece atalarından yadigâr değerlerini yok etmiyor. Hepimizin ortak geleceğini şuursuzca yok ediyorlar. Müdahiliz o yüzden. Bu güzelim meşe bize 15 yıldır komşuydu. Tanırdık onu. Onu ve üzerinde yuva yapan sincapları, kuşları… İnsan olanın içi sızlar. Şu ağacı kestirenler tohumunu ekseler bugün, torunlarının torunlarının torunlarının torunları anca görür bu hale gelmesini bir daha. Cehalet vicdansızlıkla birleştiğinde bir bedende, dünyanın başına gelmiş en kötü insan tipi çıkıyor ortaya."

> "Şu ağacı kestirenler tohumunu ekseler bugün, torunlarının torunlarının torunlarının torunları anca görür bu hale gelmesini bir daha. Cehalet vicdansızlıkla birleştiğinde bir bedende, dünyanın başına gelmiş en kötü insan tipi çıkıyor ortaya."

KIVILCIMLI ENSTİTÜSÜ "EKİM DEVRİMİ VE DR. HİKMET KIVILCIMLI" ETKİNLİĞİ GERÇEKLEŞTİRDİ

Yılmazer konuşmasının asıl vurgusunu 1990'lı yıllarda sosyalizmin yıkılışının günümüz devrimcilere yüklediği görevleri üzerine yaptı. Yılmazer konuşmasında 21. yüzyıl devrimlerini şekillendirecek olan çelişkileri, bilimin geldiği nokta, bilimin büyük bir güç kazanması ve bu gücün özel mülkiyette olması, kapitalizmin tüketim çılgınlığının doğanın sınırlarını zorlaması ve kapitalizmin nitelikli işgücüne olan ihtiyacı olarak sıraladı.

Kıvılcımlı Enstitüsü, Ekim Devrimi'nin 100. ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın doğumunun 115. yıldönümünde, Devrimi ve Doktoru birlikte tartışmak için, 3 Aralık Pazar günü İstanbul Tabip Odası'nda bir etkinlik düzenledi.

Etkinliğin ilk oturumunda "Ekim'in 100 Yıllık Çağrısı" paneli gerçekleştirildi. 100 yıl önce ezilenlerin kendi iradelerini ortaya koyduğu, tarihin gördüğü en büyük toplumsal uyanışlardan biri olan Ekim Devrimi'nin, günümüzde insanlığın sermaye tahakkümünden kurtuluş mücadelesine katkısı ele alındı. Panelin ilk oturumunda Mehmet Yılmazer, Alp Altınörs, Nuray Sancar ve Ferit Burak Aydar söz aldı.

İlk sözü alan Alp Altınörs, Ekim Devrimi'nin yalnızca 100 yıl öncesinin bir tarihsel olayı olmadığını günümüze büyük etkileri olan çok önemli deneyimleri miras bıraktığını vurguladı. Ekim Devrimi'nin toplumsal mülkiyet, paranın ve metanın tamamen ortadan kaldırıldığı piyasa dışı bir düzen kurulması konularının günümüz devrimci mücadelesi açısından en önemli gündemler olduğunu belirtti. Ekim Devrimi'nin kadın devrimi olduğunu söyleyerek kadın mücadelesi açısından önemine vurgu yaptı. Sovyet Sosyalistler Cumhuriyetler Birliği'nin ulusal sorun konusunda deneyimini aktararak tarihte ilk defa ayrılma hakkına sahip ulusların gönüllü birliğinin oluştuğunu ifade etti. Son olarak Ekim Devrimi'nde halk meclisleri deneyiminin öneminden bahsetti.

Ferit Burak Aydar, Ekim Devrimini gerçekleştiren koşullara değinerek ve Leninist parti modelinin önemini vurgulayarak sözlerine başladı. 1917'de Lenin'in örgütlenme modelinin sihirli değnek işlevini gördüğünü ifade ederek devrimci program etrafında bir araya gelen ve hayatını devrim mücadelesine adayan kadrolardan oluşan örgüt modelinin devrimi başarıya götüren en önemli unsur olduğunu söyledi. Ferit Burak Aydar, Menşeviklerin devrime yönelik ertelemeci yaklaşımlarının ve burjuvaziye yönelik ilericilik misyonu biçmelerinin onları başarısızlığa sürüklediğinin altını çizdi. Bolşeviklerin sahip olduğu doğru politikaların nedenini, işçi sınıfının bağımsız mücadele hattını savunmaları olarak belirtti. Bolşeviklerin, o dönem tamamlanmamış burjuva demokratik görevlerin, burjuvazinin gericileşmesinden dolayı, ancak işçi sınıfı önderliğinde gelişecek bir mücadele ile yerine getirilebileceği anlayışını savunarak savaşmalarının, devrimi başarıya ulaştıran en önemli olgulardan biri olduğunu vurguladı. Son olarak devrimin kadınlara yönelik kazanımlarının altını çizdi.

Nuray Sancar, Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesindeki en önemli nedenlere değindi konuşmasında. Leninist örgüt modeline ve bir cihaz olarak partinin önemini vurguladı ilk olarak. Lenin'in "Ne Yapmalı?" eserinde çizdiği çerçeveyi hatırlatarak tarihe irade olarak parti aracılığıyla müdahale edilmesinin Ekim Devrimi'nin özü olduğunu söyledi. Kendiliğinden gelişen bir mücadele ile olmadığını Devrim'in, iradi müdahale ile gerçekleştiğini belirtti. Nuray Sancar, planlı ekonominin uygulanmasının, üretici güçlerin gelişmesi için uygun demokratik kanalların gerçekleştirilmesinin, planlı sosyalist sistemin inşasının ve emekçilerin karar alma süreçlerine katılımda Sovyet örgütlenmelerinin günümüzde ders alınması gereken hususlar olduğunun altını çizdi.

Mehmet Yılmazer, Rus devrimcilerinin kendilerinden önceki devrimlerden çok önemli dersler çıkararak devrim stratejilerini çizmelerinin, onları başarıya ulaştırdığını ifade ederek konuşmasına başladı. "Paris Komünü ve 1905 devrimlerinin sonuçlarını dikkate alarak geleceği öngörmeleri Bolşeviklerin zaferini getirdi" dedi. Yılmazer konuşmasının asıl vurgusunu 1990'lı yıllarda sosyalizmin yıkılışının günümüz devrimcilere yüklediği görevleri üzerine yaptı. Yılmazer konuşmasında 21. yüzyıl devrimlerini şekillendirecek olan çelişkileri, bilimin geldiği nokta, bilimin büyük bir güç kazanması ve bu gücün özel mülkiyette olması, kapitalizmin tüketim çılgınlığının doğanın sınırlarını zorlaması ve kapitalizmin nitelikli işgücüne olan ihtiyacı olarak sıraladı.

Öğleden sonra gerçekleştirilen ikinci oturumda "115. Yaşında Kıvılcımlı ve Komünist Gelenek" paneli gerçekleştirildi. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın, 15 yaşındayken gerçekleşmiş olan Ekim Devrimi'nin katkısıyla şekillenen devrimci mücadelesi ele alındı. Ahmet Kale, Mert Büyükkarabacak ve Sebüktay Kaan, Ekim Devrimi'nin yarattığı coşku günlerinde de, devrimin geri çekildiği karanlık günlerde de, sokakta görenlerin selam vermekten çekindiği günlerde de dimdik bir Komünist olarak yaşayan Kıvılcımlı'ya dair görüşlerini dile getirdiler.

Ahmet Kale, Kıvılcımlı'nın 1921'den 1971'e kadar olana 50 yıllık komünist mücadelesi içinde yaptıklarını tarih sırasıyla ayrıntılı olarak aktardı. Kıvılcımlı'nın, Türkiye komünist gelenek içindeki ayrıcalıklı yönünü vurgulayarak bir Marksist Leninist olarak teorik ve pratik savaşının ana hatlarını aktardı.

Sebüktay Kaan, Kıvılcımlı'nın Ekim Devrimi'nden hangi kanallarla etkilendiğini aktararak Türkiye Devrimci Hareketi'ne olan etkilerine vurgu yaptı konuşmasında. Kaan, Kıvılcımlı'nın Türkiye Devrimci Hareketi'ndeki önemini belirtirken onun Ekim Devrimi'nden bir dogma olarak etkilenmemesi ve kendi coğrafyasının özgünlüğünü dikkate alan bir strateji geliştirmesi özelliğini öne çıkardı.

Mert Büyükkarabacak, oturumdaki sunumun önemli bir kısmında Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya dair eleştirileri ele aldı. Kıvılcımlı'ya dair farklı uçlardaki algıların nereden kaynaklandığını sorgulayan Mert Büyükkarabacak Kürt sorunu, Kemalizm ve İslamiyet'e bakış açısında klasik kalıplarla düşünenlerin Kıvılcımlı'yı anlayamadığını ifade etti. Kıvılcımlı'nın 50 yıllık komünist mücadele içindeki öz güveniyle bu meseleleri ele aldığını ve burada var olan çelişkileri işçi sınıfının mücadelesine bağladığını sözlerine ekledi.

Etkinlik soru cevap kısmının tamamlanmasının ardından sona erdi.

Mert Büyükkarabacak, oturumdaki sunumun önemli bir kısmında Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya dair eleştirileri ele aldı. Kıvılcımlı'ya dair farklı uçlardaki algıların nereden kaynaklandığını sorgulayan Mert Büyükkarabacak Kürt sorunu, Kemalizm ve İslamiyet'e bakış açısında klasik kalıplarla düşünenlerin Kıvılcımlı'yı anlayamadığını ifade etti.

SAVAŞI ÖNLEMEK İÇİN YALNIZLAŞTIRMA

AYŞE TANSEVER

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK) ABD'nin hazırladığı Kuzey Kore'ye yeni yaptırımlar tasarısını oy birliği ile kabul etti. K. Kore'nin dostları Çin ve Rusya da evet oyu verdiler. Yaptırımlar zaten tecrit durumunda olan ülkeyi daha da yalnızlaştıracak. Ülkeye girecek petrol miktarı yılda eski 2 milyon varil yerine 500 bine düşürüldü. İhracat ve ithalat Çin'le yapılabilecek birkaç şey dışında neredeyse sıfırlandı. Yurt dışında çalışan yaklaşık 100 bin işçisi 2 yıl içinde ülkelerine geri gönderilecek. Böylece K. Kore dışarıdan işçilerin yollayacağı dövizden de mahrum bırakılıyor. K. Kore gerçekten zor bir sürece girdi.

K. Kore BM Güvenlik Konseyi yaptırımlarını "ülkesine savaş ilanı" olarak kabul ettiğini açıkladı. Gerekirse savaşacağını ve bunun tüm yarımadayı kana bulamak anlamına geleceğini söyledi.

Petrolsüz, dövizsiz K. Kore halkının açlığa mahkum edildiği hatta bunun bir soykırım olacağı iddia ediliyor. Batı böylece ülke liderini dize getirmeyi ve iktidardan almayı, ülke sistemini değiştirmeyi planlıyor. Yeryüzünden bir terörist devletin daha ortadan kalkacağı görüşündeler.

Batı ülkeleri ve özellikle ABD açısından K. Kore nükleer silahları ile dünyaya tehdittir. Kendi ellerindeki kat kat üstün silahlara rağmen K. Kore tehdittir. Yalnız bizim ABD İncirlik Üssü'nde bile K. Kore'nin sahip olduğunun 5 katı nükleer füze bulunuyor. Avrupa'dakileri saymayalım. K. Kore nükleer silah denemesi başka şeylerin bahanesidir. ABD, beni vuracak, diyerek ambargoları, yaptırımları hayata geçiriyor. 25 milyonluk ülke dünyadan soyutlanıyor.

Doğru, K. Kore nükleer füze programına sahip ve denemeler yapıyor. Ama neden?

K. Kore kendini savunmak haklı gerekçesi ile nükleer silah geliştirmeye çalıştığını söylüyor. 1953 yılında biten savaş sonrası hala ABD ile bir barış anlaşması imzalanmamıştır.1994 yılında iki ülke arasında imzalanan anlaşmaya göre K. Kore nükleer programından vazgeçmesi durumunda ABD iki tane nükleer enerji santralı kuracaktı. K. Kore'nin dış dünyadan soyutlanması kalkacaktı. Ama ABD sözlerini yerine getirmediği gibi 2003 yılında terörist ülke listesine alındı. Son zamanlarda da sınırlarında ABD Japonya, Güney Kore birlikte sürekli savaş tatbikatları yapmaya başladılar. Güney Kore'de 30 bine yakın ABD askeri, ağır silahlarının olduğu üs bulunmaktadır. Şimdi buna ek olarak son teknik tepeden bölgeyi denetleme sistemi adı verilen THAAD yerleştirmek istiyor. Ayrıca bölgedeki bir adada deniz üssü var.

Kısacası ABD ve komşuları ona karşı savaş tamtamları çalmayı üst düzeye çıkarırken K. Kore'de kendini savunma çırpınışları içine girmeye zorlandı. Önlerinde bir Irak ve lideri Saddam, Libya ve lideri Kaddafi var. Şimdi K. Kore ve lideri Kim aynı kaderi paylaşmak istemiyor. Halklar kendi yaşamlarından memnun, savunma mücadelesi içindeler. Yoksa K. Kore saldırgan bir ülke değildir.

Asıl Neden

Orta Doğu ve Libya'nın petrolü vardı. Peki K. Kore'nin ne tür zenginliği var? Ülkenin önemi, coğrafi konumudur. ABD'nin baş rakipleri Rusya ve Çin'le sınırdır. Buraya hakim olması iki ülkeye de baskı yapmasına olanak tanıyacaktır.

Öyleyse son BM yaptırım kararına neden Rusya ve Çin olumlu oy verdiler? Neden veto etmediler? Kimi sol yorumcular bu iki ülkenin de Kuzey Kore'yi yani şimdiye kadar kolladıkları dost ülkeyi sattığını iddia ediyorlar. Karara karşı çıkabilirlerdi. Neden ambargoya "evet" dediler?

Bize göre gene Putin ve Çin lideri Şi'nin temkinli olduğu kadar başarılı dış politikaları devrededir. Trump iktidarı delirmiş gibi saldırı yapacak bir yer arıyor. Ne yapacağını bilmeyen bir ülke durumundadır. Doğru dürüst bir dünya stratejisi belirleyemiyor. Bir gün bakıyorsunuz Rusya ile Çin ile ittifak yapıyor, dost oluyor. Ertesi günü Rusya'yı baş düşmanı olarak ilan ediveriyor. Rus sınırlarına asker üstüne asker, silah üstüne silah yığıyor. Yukarıda yazdığımız THAAD sistemini Güney Kore'ye yerleştirmek amacı aslında Çin'e saldırı hazırlığıdır. Savaş istiyor. Ve de K. Kore denediği füzelerle böyle bir savaş bahanesine zemin hazırlamaktadır. Lavron uyarıyor: "Aklı başında biri yarımadada savaş başlatmaz." (rt, Lavron'la söyleşi, 24.12.2017)

Rusya ve Çin üst düzey yöneticileri son zamanlarda K. Kore'yi sık sık ziyaret ederek onu masaya oturmaya ve denemelerini durdurmaya ikna etmeye çalıştılar. Ama K. Kore dinlemiyor. Çin ve Rusya'da en azından ABD'nin elinden savaş kozlarını alabilmek için onun Güvenlik Konseyi'ne başta sunduğu yaptırımları yumuşatarak savaşı önlemeye çalıştılar. Trump'ın başta sunduğu yaptırım planında petrolün tamamen kesilmesi, ihracatın tamamen durdurulması ve yabancı ülkelerdeki işçilerin 12 ay içinde ülkelerine gönderilmesi vardı. Çin ve Rusya bunları pazarlık ile yumuşatarak kabul ettiler. K. Kore'nin de masaya oturmasını sağlamaya çalışıyorlar. ABD'de en azından bir süre askeri tatbikat yapmamaya zorlanıyor.

Başka önemli bir faktör de Güney Kore son seçimlerinde iktidara daha ılımlı olan ve Kuzey ile iyi ilişkiler kurmak isteyen Moor'un seçilmesidir. Moor iki ülke sınırlarının açılmasını savunduğu için halktan oy topladı. ABD üssüne karşı da başka tavır içinde olup Çin ile daha yakın ilişkiler kurmak istiyor. Bu iki faktör Çin ve Rusya'nın tarafları masaya oturtma gücünü yükseltti. K. Kore yeni bir deneme yapmasın, ABD de tatbikatlarını durdursun doğrultusunda politika yapıyorlar. Şubat ortasında Seul'da yapılacak Dünya Olimpiyatları da pazarlık için onlara bir zaman tanıyor.

Trump yönetimi şaşkın bir şekilde olmadık işler yapabilecek çılgınlıkta görünüyor. Ya da böyle davranmayı kendi koşullarını yolu haline getiriyor. Çin ve Rusya politikaları da buna karşı konum almaya çalışıyorlar. K. Kore olayları bu anlamda önemlidir. Orada başlayacak bir savaş tüm dünyada yankısını bulacak, zaten paramparça olmuş dünya düzeni başka patlamalara, çatlamalara ve sıcak savaşlara yol açabilir. Çin ve Rusya bunu engelleme peşinde K. Kore'ye de bir mesaj veriyorlar.

YOK SAYILMAYA KARŞI BİR ÇIĞLIK

'Kadınlar Hep Vardı: Türkiye Solundan Kadın Portreleri'

"Kitapta yer verebildiğimiz kadınların hikâyeleri, bize en zor günlerde bile umudumuzu yitirmememiz için cesaret veriyor. Bu çalışma onların umudunu bir parça olsun paylaşamaya, çoğaltmaya vesile olursa ne mutlu..."
Feryal Saygılıgil

ZEYNEP KORU

Türkiye sol hareketi tarihi için yazılanlara baktığımızda kadınların bu süreçlerde büyük ölçüde yok sayıldığını, gözden kaçırıldığını görmekteyiz. Bizim hareketin tarih yazımında da egemen anlayıştan arınılmamış, erkek bakış açısı hâkim olmuş, eksik ve önyargılı davranılmıştır. "Tarih ve tarih yazımı, ideolojinin ve dolayısıyla belli bir toplumsal bilinçliliğin yaratılmasına doğrudan etkide bulunabilir. Bu nedenle, kadınların baskı altına alınmalarının ve buna direnişin örneklerini ortaya koymak çok önemlidir. Geçmişin deneyimine sahip çıkmak kadınları kolektif özne olarak güçlendirmeyi sağlar. Bu alanın ilk çalışmaları bu türden örnekleri kapsar, kadınların boyunduruk altına alınmalarının, ikincilleştirilmelerinin ve patriarkaya direnmelerinin listeleri kaleme alınır." Serpil Çakır

Feminist hareketin sayesinde bizde de "tarihin kadınlar için, kadınlar tarafından yeniden inşası" gündemde. Kadın araştırmacılar, feminist tarih yazımı ile ilgili önemli eserler vermeye başladı. 'Kadınlar Hep Vardı: Türkiye Solundan Kadın Portreleri' çalışması, Türkiye sol hareketi tarihi araştırmaları içinde kadınların görünmez kılınmasına karşı bir isyan niteliğinde.

Sosyalist feminist Feryal Saygılıgil tarafından derlenen ve Dipnot Yayınevi tarafından basılan kitapta, Türkiye sol hareketi tarihi içinde yer alan 12 kadının mücadeleleri, direnişleri farklı kadın yazarlar tarafından bizlere aktarılıyor. Kitapta, Mari Beyleryan, Zabel Yaseyan, Athina Gaitanou-Gianniou, Yaşar Nezihe, Sabiha Sertel, Fatma Nudiye, Suat Derviş, Zehra Kosova, Sevgi Soysal, Leyla Erbil, Sevim Belli, Şirin Cemgil'in portreleriyle buluşuyoruz. Klasik kadın portrelerini anlatan bir kitap olmadığını girişte ifade etmeye çalışmıştık. Feryal Saygılıgil'in kitabın giriş yazısında söylediği gibi, katkı sunan bütün kadınlar bir mesele etrafında bir araya geliyorlar. Deneyimler çoğaltılıyor, yaşananlar hatırlatılıyor, yaşanabilecekler tahayyül ediliyor, ortak bir dil, kolektif bir özne olma çabası sergileniyor.

1877 doğumlu, 1917 katliamında hayatını kaybeden sosyalist feminist eylemci Mari Beyleryan'ı Kayuş Çalıkman Gavrilof anlatmış. Aynı toprakların insanıyız ama pek tanımadığımız Mari Beyleryan'ın bize aktarılması gerçekten çok önemli. Yine aynı şekilde Ermeni feminist yazar Zabel Yesayan'la Melike Koçak sayesinde ve Rum sosyalist feminist Athina Gaitanou-Gianniou'yla Anna Vakali ve Nacide Berber sayesinde tanışmış oldum.

Yaşar Nezihe edebiyatımızın önemli sosyalist şairlerinden ama herhalde onu farklı kılan, çok yoksul olmasına, yeterince eğitim alamamasına ve tüm olanaksızlıklara rağmen bu sınırları aşabilmesidir. Edebiyatımızda ilk Türkçe 1 Mayıs şiiri ona aittir. Hazal Halavut, Yaşar Nezihe'yi şiirlerinden yola çıkarak bizlere aktarıyor.

Sabiha Zekeriya Sertel, yine tarihimizde çok önemli bedeller ödeyerek gazetecilik yapan ve basın tarihinde kalıcı izler bırakan kadın portrelerimizden birisi. Aynur Soydan Erdemir, geniş bir arşiv çalışmasıyla araştırmasını sunuyor.

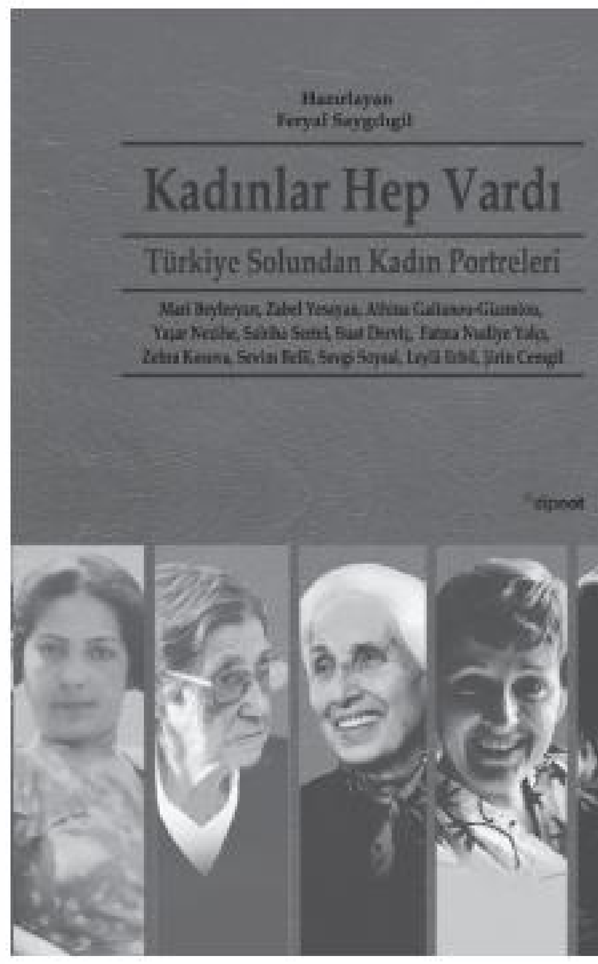
Feryal Saygılıgil de kitapta Suat Derviş üzerine olan çalışmasıyla yer alıyor. Örgütlü mücadelesinden dolayı yargılanan, hapis yatan, kaçak yaşamak zorunda kalan Suat Derviş, edebiyat alanındaki eserleri, gazete yazıları, röportajları üzerinden incelenerek aktarılıyor.

Fatma Nudiye Yalçı ve Zehra Kosova, benim ve benim gibi aynı siyasi gelenekten olan bütün kadınların çok iyi tanıdıkları komünist kadın devrimcilerden. Fatma Nudiye Yalçı, Canan Özcan'ın çalışmasındaki başlıkta ifade edildiği gibi devrime bütün bir ömrünü vermiş, aynı zamanda teorik katkıları ile siyasi mücadele geleneğimizde yer almış önemli kadın portrelerinden. Onun yoldaşı Zehra Kosova ise işçi sınıfı içinden çıkarak komünist mücadelenin bir öznesi haline gelir. Sevda Karaca, Zehra Kosova'nın "Ben İşçiyim" adlı kitabından da yararlanarak onun yaşantısını ayrıntılarıyla gözlerimizin önüne sermiş.

Sevim Belli çok yaşasın; günümüzde ona değebiliyor, sohbet edebiliyoruz. Esen Özdemir, sosyalist çınarımız Sevim Belli'yi hem kendi kitabından yola çıkarak hem de onunla yaptığı görüşmeler üzerinden çok detaylı anlatmış.

Sevgi Soysal, günümüzde hala çok okunan edebiyat eserleri sayesinde iyi tanınan yazarlarımızdan. Genç yaşta kaybettiğimiz ama ömrü boyunca çok üretken ve emekçi bir kadın olan Sevgi Soysal'ı Narin Bağdatlı aktarıyor bizlere.

Leyla Erbil'i de yakınlar da kaybettik. Yine çoğumuz ona erişebilmişti. Beyhan Uygun Aytemiz ve Ürün Şen Sönmez, onun portresini "Tuhaf Bir Kadın" isimli anlatısı üzerinden Marksist edebiyat eleştirisi yöntemini kullanarak oluşturmuşlar.

Yine aynı siyasi geleneğimin bir neferi Şirin Cemgil'in yaşamı, Necla Akgökçe tarafından "Sıkı Bir Kadın, İnanmış Bir Devrimci" başlığı altında incelenerek zengin bir çalışmayla bizlere sunulmuş.

Kitaba katkılarına sunan bütün kadınlara da ayrıca teşekkür etmek gerekiyor. Tarihin kadın gözüyle yeniden yazılmasına ve ortak bir bellek oluşturulmasına hizmet edecek böylesi bir eseri kolektif emekle yarattıkları için. Çabalarına, emeklerine sağlık…

ASGARİ YOKSULLUĞA KARŞI
İŞÇİ SINIFINA
ZONGULDAK RUHU GEREKİR!